Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series I: General Correspondence, 1914-1969, undated.
Sub-series A: Alphabetical, 1914-1965, undated.

Reel	Box	Folder
39	14	953

Jewish Agency, press releases, 1948-1949.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

2 ירושלים, ח' תשרי תש"ט (11.10.48)

A Letter To Zionists

אגרת לעסקן הציוני

ISSUED BY THE EXECUTIVES OF THE JEWISH AGENCY AND THE ZIONIST ORGANISATION

הנהלת הסוכנות היהודית והנהלת ההסתדרות הציונית

The Session of the Zionist General Council held in Jerusalem and Tel Aviv

(August 22nd — September 3rd, 1948)

The latest session of the Zionist General Council took place in an atmosphere entirely new both to the Zionist Movement and to Erez Israel. At the time of the previous meeting of the General Council, last April, the Zionist Movement was in a state of great political uncertainty, owing to the fresh difficulties put in the way of the implementation of the UN decision of the 29th November, 1947. The Government of the U.S.A. had withdrawn its support for the partition plan, and its new plan for trusteeship — later to be dropped — was then still hovering over UN. In Erez Israel, the position looked very precarious. The Mandatory rule was drawing to its close, but grave misgivings were being felt whether Britain would carry out her undertaking to relinquish the Mandate and leave the country. Despite these uncertainties as to political developments in the immediate future, the authorities of the Zionist Movement and of the Yishuv deemed it necessary to make all preparations for assuming control over the Jewish part of the country and thus fill in the vacuum that would follow the departure of the British. The decisions taken by the Jewish authorities on future action could not, however, under the prevailing circumstances, be of a definite character and provision had to be made for all contingencies. A "National Council" and a "National Administration" (later to become the Provisional Government of Israel and the Council of State) were set up for the purpose of preparing the country for its independence.

On the 14th of May, 1948, the representatives of the Yishuv met in solemn assembly and proclaimed the establishment of the State of Israel. This most momentous event in the history of the Jewish people since the loss of its independence two thousand years ago gave rise to radical changes in the Zionist Movement, whose chief aim had now been achieved.

It was this development of events which necessitated the convening of the Zionist General Council, in order to deliberate and plan future activities in the Diaspora. It was clear, from the outset, that the Zionist Organisation could no longer carry on its political activities as hitherto. Before the

establishment of the State of Israel, political problems took first place in all deliberations of the Zionist General Council. Now, all political activities have become the function of the State which, from the moment of its inception, naturally assumed responsibility for ensuring its existence, independence and sovereignty. Similarly, all matters relating to the security of the Yishuv, previously the concern of the Zionist Organisation, are now the responsibility of the State. Clearly, the Zionist Movement and the Jewish people as a whole continued to be the mainstay of the Yishuv in its struggle for existence. And Israel looks to the Diaspora to provide the needs arising from the present emergency. The actual conduct of the war, however, and the right to determine the ways and means of achieving the ultimate goal rest with the Government of Israel, and the Zionist General Council is no longer called upon to decide on these matters. That does not mean to say that political discussions were absent from the deliberations of the recent session of the Zionist General Council. On the contrary, political views were emphatically voiced by delegates, though they did not claim the main attention of the assembly. The focal point of its deliberations was the clarification of the position, tasks and scope of activities of the World Zionist Movement now that the State has been established. This General Council had to define the relations between the State of Israel and the Diaspora and to find the most suitable means and ways of enabling Jews throughout the world, to come to Israel and help build up the young State.

The opening session of the Zionist General Council took place in bruised and war-ridden Jerusalem. After being besieged and cut off from the Jewish world and even from the State of Israel for so long, Jerusalem took comfort in the fact that the session of the General Council opened there. Owing to the siege of the city, the Jews of Jerusalem had been deprived of witnessing the birth of the State of Israel and of being present at the proclamation that gave shape to its new life of independence. The foregathering in Jerusalem, of representatives of the Zionist Movement from all parts of the world, re-established contact with the Zionist world. The meeting in Jerusalem was equally significant for the delegates themselves. The atmosphere in the city — still filled with the noise of battle, which could be heard during the General Council's session — gave the Zionist representatives a clear idea of the actual position in which the State of Israel was placed; it was brought home to them that the war was still going on and that they must continue to be "watchmen upon the walls of Jerusalem".

Jerusalem was not only host to the Zionist General Council; but its present condition and future reconstruction was the subject of a thorough examination. Representatives of the Jerusalem Jews participated in a special session devoted to the problems of the city. They urged the General Council to do everything in order to preserve the Jewish character of Jerusalem and ensure its former position in the life and thought of the Jewish people.

The session in Jerusalem was opened by Mr. I. Sprinzak, chairman of the presiding body of the Zionist General Council. He dwelt on the significance of the fact that this was the first meeting of the Zionist General Council to take place in the sovereign State of Israel.

Mr. Ben Gurion, Prime Minister of Israel, reviewed the main stages leading to the revolution-like achievement of Jewish independence. He dwelt on the Anglo-Arab collaboration in their attempt to destroy the Yishuv, the failure of UN to assist us in carrying out its own decision and the

wisdom and courage behind the proclamation of the State of Israel of the 14th of May. This proclamation, he said, based as it was on the UN decision of the 29th November, 1947, was, however, rendered possible by the state-like strength of the Yishuv achieved by the realisation of Zionist ideals. He spoke of the creation of the Jewish military force within such a short time — a military force that had shown a remarkable fighting spirit, true to the heritage of the Haganah. He recalled the anxious days when well equipped and trained Arab armies, far superior in numbers to our young army, invaded the country but were repulsed on all fronts by the heroic stand of our soldiers, who thereby changed the political and military position of the State of Israel. At the same time, Mr. Ben Gurion sounded a note of warning against allowing our successes and achievements to blind us to the dangers still facing us. The last battle had not yet been fought, he said, and victory in this battle will not be won easily. He urged the necessity of an all-out effort to enable the full mobilization of our man-power, and its equipment and training within the shortest time, to ensure a decisive victory. We must not, he said, under-estimate the strength of the enemy who had learnt from his mistakes and was preparing for a renewal of the fight. Speaking of the present cease-fire, Mr. Ben Gurion expressed the opinion that it could not last much longer and that it was therefore imperative to prepare for a resumption of the war. He called on the Zionist Movement to refrain, at this critical moment, from discussing the general problems arising out of the establishment of the State. The problems of security and the conduct of the war must, he emphasised, be uppermost in our minds. Once victory was achieved, however, we would be able to cope with all the other problems.

Mr. Shertok, Foreign Minister, outlined Israel's foreign policy.

Mr. E. Dobkin, member of the Zionist Executive, spoke on the new tasks and activities assigned to the Zionist Movement as a result of the establishment of the State of Israel.

Mr. M. Shapiro, Minister for Immigration, surveyed the immigration problems of the near future.

Mr. E. Kaplan, Minister of Finance, spoke on the economic and financial affairs of the State and the Zionist Movement.

Dr. A. H. Silver, member of the Executive and Chairman of the American branch of the Jewish Agency, surveyed Zionist political activities in America.

The general debate following the speeches was marked by a deep sense of the new realities — the present emergency calling for a great effort on the part of the whole Jewish people, and the vast possibilities now existing for the realisation of Zionist ideals.

The session in Jerusalem closed on August 25th and was resumed on the following day in Tel Aviv. There, committees and sub-committees were formed to deal with the various problems, political, organisational, financial, immigration etc.

Two main questions occupied the Tel Aviv session. Firstly, the co-option of representatives of the United Workers Party (Mapam) and of the Revisionist Party to the present coalition of the Zionist Executive; secondly, the retention of seats on the Executive by members now Ministers of the State. The discussion of the broadening of the Executive turned on two issues, — political and constitutional. Politically, certain delegates were in favour of including the United Workers Party in the Executive, but objected to the Revisionists, whilst others made the inclusion of the former conditional on that of the latter.

Constitutionally, the opinion was expressed that the General Council had no authority to alter the numerical composition of the Executive. A third proposal, that the entire Executive should resign, so that a broader coalition might be elected, was rejected by a large majority. Agreement was finally reached, by two parties represented on the Executive, giving up two of their seats in favour of the two proposed parties. Thus, for the first time in the history of the Zionist Organisation, an all-party coalition has been achieved.

The second question, that of Ministers of Israel retaining their seats on the Executive, gave rise to lengthy and heated debate. Some of the delegates objected to Ministers remaining on the Executive, on the ground that Israel, as a sovereign State, should be kept distinct from the Zionist Movement, whose members are citizens of other States. Others, in favour of the Zionist Movement being thus closely linked up with the State, maintained that such a link was a natural outcome of historical developments. Athough this issue revealed deep differences of opinion among the delegates, ultimately, a solution acceptable to all was found. Of the eight members of the Executive now Ministers of Israel, seven gave up their seats and only one — Mr. Eliezer Kaplan — remained, but without portfolio.

Another question discussed at the session was whether Jerusalem or New York should be the central seat of the World Zionist Organisation. It was finally decided that Jerusalem was to remain the center of the Organisation and the seat of its Executive. At the same time, a wide range of activities was assigned to the U.S. branch of the Executive. In addition to its Information Department, for the U.S. and South America, to supersede its former political department, organisational, Youth and Halutz departments are to be set up in New York. Its economic department will direct its activities towards mobilising private capital for investment in Israel and will work in close contact with the Economic Department in Jerusalem which is to supply authentic information on the potentials for private enterprise in Israel.

In summing up, it may be said that the most important outcome of the session was the clarification of the tasks of the World Zionist Oganisation and its relations with the State of Israel. It has become abundantly clear that the establishment of the State of Israel, far from weakening the World Zionist Organisation, has given it fresh impetus.

It is to be hoped that this re-organisation of the Zionist Movement, the broadening of its Executive to comprise all Zionist parties, the widening of its field of activities and, above all, the stimulus given it by the birth of the State, will lead to the speedy realisation of those ideals for which Zionism has always stood.

RESOLUTIONS

ADOPTED BY THE ZIONIST GENERAL COUNCIL

At its Session held in Jerusalem/Tel Aviv,
August 22 - September 3, 1948

I. POLITICAL

The Zionist General Council, holding its first session in the sovereign State of Israel, makes the following declaration :

1. With the establishment of the State of Israel on the 5th Iyar, 5708 (14th May, 1948) there began a new era in the history of the Jewish people, for it marked the verge of fulfilment of the hopes of generations of Jews, hopes that had been nurtured since their loss of national freedom and the exile from their land. The Zionist movement, which unites within itself the Jewish people living in the State and those who have been faithful to the idea of national revival and are dispersed throughout the world, has been faced with the gigantic tasks of organising free immigration, of ingathering the exiles, of colonising the wastes of Eretz Israel and of fertilising its deserts.

2. The Zionist General Council records with pride the rapid rise of the young State of Israel, and the way it has taken root in the consciousness of the world and has consolidated itself in the organised life of its citizens. Within a few months, the machinery of the State was set up, its democratic institutions began functioning, the Israel Defence Army was established, an independent currency was issued, mass immigration began to stream into the country, settlement activities in town and country have been continued, and close ties have been established with all parts of the world. The State of Israel has become an established fact in the eyes of the world and of the Jewish people.

3. In this solemn hour, the Zionist General Council recalls the memory of the dreamers and fighters of the Zionist movement, those who returned to Zion and built up the Yishuv throughout the generations. In particular, it recalls the memory of the founder of the Zionist movement and the visionary of the Jewish State, Dr. Theodor Herzl.

The Zionist General Council recalls the memory of the six million Jews who were annihilated during the second world war and who did not live to see the realisation of the dream of a return to Zion.

4. The Zionist General Council places on record the firm stand of the Yishuv and the manifestations of heroism of the Jewish youth. It records with pride the glorious victories of the Israel Defence Army over the regular forces of the member states of the Arab League, which are being supported by a great imperialist power. The Zionist General Council sees in the rising strength of the Defence Army and in the rapid consolidation of the State a guarantee of complete victory and lasting peace.

5. It is with deep satisfaction that the Zionist General Council records the fact that a considerable number of states, including the two greatest powers of our time, the United States of America and Soviet Russia, have accorded recognition — though in different form — to the State of Israel. The Council expresses its gratitude to these Governments and

their peoples, in the conviction that they will continue to extend their friendship and sympathy to the young State of Israel and will give it every possible support in its war against the aggressors, and in ensuring its due place in the family of free nations. The Zionist General Council expresses its gratification at the full recognition accorded to Israel by the Soviet Union, and wishes to hope that the *de facto* recognition by the United States of America will soon be followed by *de jure* recognition.

6. The Zionist General Council appeals to the United Nations, whose decision of November 29, 1947, accelerated the establishment of the State of Israel, to accept it as a member state in the United Nations Organisation.

7. The Zionist General Council wishes to affirm that the hostile policy of the British Government towards the State of Israel and the Zionist movement is in flagrant contradiction to the traditional friendship of Great Britain towards the Jewish people for centuries past, which manifested itself in particular in the Balfour Declaration. The General Council calls upon the British people to lift up the voice of its conscience against such policy and to prepare the way for the establishment of normal relations between the two peoples.

8. The Zionist General Council affirms that it is the basic right of all Jews to leave the lands of their dispersion and to settle in their national homeland. The recognition of the right of the Jewish people to renew their national life and to establish their political sovereignty makes it incumbent upon all member states of the United Nations to remove all artificial obstacles in the way of immigration to Israel. The imposition of any ban on emigration from their countries of domicile and the placing of obstacles in the way of the transfer of capital and machinery by Jews, whose ardent desire it is to start a new life in Israel, constitute acts of hostility towards the Jewish people and of sabotage against the renascent State of Israel. The Jewish people appeal to the conscience of the world to assist them in their efforts of immigration and reconstruction. They call upon the United Nations to take all effective measures to achieve this goal.

9. Having renewed their sovereign existence in their own land and having given proof of their ability to repulse the attacks launched upon them by the armed forces of the Arab rulers, the Jewish people stretch out a hand of peace and cooperation to the Arab peoples. History has decreed that the Jewish and the Arab peoples must live together. The shedding of each other's blood and the sacrifice of precious young lives will not change this basic fact. The Jewish people's desire for life and revival will not be broken. The historical connection between Palestine and the people of Israel has never been severed and never will be severed. The Arab peoples will not profit by their hatred of the Jews and by waging a war of extermination against them. It is only through friendship and cooperation between the Jewish and Arab peoples and all other peoples in the Middle East that the vast stretches of land in this region will once more be fertilized, that the labour of the masses of the people will bear fruit and their standard of living be raised and that the Middle East will once again become an important cultural, economic and political factor in the arena of nations.

10. The Zionist General Council has been deeply shocked to hear of the tragic situation of Jewry in Arab countries, of the outrages committed against the Jews by incited masses and of the serious in-

fringements of Jewish rights and property by the Arab governments. The curtailment or complete abolition of Jewish rights for reasons of religion or nationality by states which are members of the United Nations is diametrically opposed to the principles of freedom and equality embodied in the United Nations' Charter.

The Zionist General Council calls upon the United Nations to take most urgent steps to put a stop to these acts of oppression and murder in countries which are members of the United Nations Organisation or which aspire to membership in it; to safeguard Jewish lives, honour and rights in the Arab countries, and in particular their right to leave those countries and to immigrate to Palestine.

To our brethren in the Arab countries we say : From the State of Israel fraternal greetings are sent to you by the citizens of Israel and the Zionists of the Diaspora; the gates of the State of Israel are open to you ! Be firm and of good courage! Prepare for the day when peace is re-enthroned and the road for Aliyah and for life and work on the soil of the homeland, with which you have kept faith throughout the generations of your dispersal, is thrown open!

11. Cordial greetings are extended to our brothers and sisters, the builders of our Yishuv in the Eternal City of Jerusalem. The Jewish people are proud of your firm stand, of your sufferings and your fight which have frustrated the heinous plan to place the Holy City under Arab domination. The common destiny of Jewish Jerusalem and the State of Israel has been re-affirmed in the fighting in the streets of Jerusalem, on its hills and on the highways leading to the Holy City, where the best sons of Jerusalem and of all Eretz Israel have sacrificed their lives.

Jerusalem will not be abandoned. The people of Israel will keep watch over its Jewish character and over its link with the State of Israel.

12. The establishment of the State of Israel constitutes a historic victory in the struggle of our people for existence and independence. It is the result of the activities of the world Zionist movement. The Jewish State has risen through the efforts of three generations of pioneers, and of the masses of the Jewish people in the Diaspora. But final victory has not yet been achieved, and the enemy is still threatening us. The first condition for final victory is the unreserved readiness for supreme effort, to mobilise all the material and moral resources of the people, in a spirit of unfaltering discipline. The Order of the Day is mobilisation of all sections of the people for the consolidation and defence of the State of Israel and its institutions, the liquidation of any political and military dissidence and the withdrawal of all support from the dissidents.

To our people in the Diaspora the establishment of the State of Israel has opened new and vast possibilities of Aliyah and redemption. The liquidation of the concentration camps holding the survivors of extermination, the speediest immigration of the masses of Jewry from Europe and the Islamic countries, the renewal of the mass Chalutzic movement in all countries and the fullest possible exploitation of the possibilities of colonisation and settlement within the shortest possible time — these are the most urgent tasks of the Jewish people and the Zionist movement. The General Council calls upon the whole people, and in particular upon the whole Zionist camp, to gather

all forces and to extend its full support, and with the help of God we will succeed.

13. The General Council vigorously protests against the arbitrary decision of the British Government to prevent thousands of people detained in the Cyprus camps from reaching the country even after the termination of the Mandate, and to limit their personal freedom without cause or legal basis.

14. The General Council draws the attention of the Executive of the Jewish Agency to the urgent need for setting up a special sub-department for the rescue of Jews in Arab countries and for their immigration into Israel.

This sub department should approach all Jewish relief organisations with the request to extend material and political assistance to the Jews in Arab countries to a degree commensurate with the extent of the catastrophe.

II. ORGANISATION

A Organisation of the Activities of the Zionist Executive

The Zionist Executive shall maintain the following departments :—

1. *Immigration Department :* Its scope of activities shall include :

a) The training of immigrants (with the exception of the training of Chalutzim — see Youth and Hechalutz Department) ;

b) The maintenance of Palestine Offices abroad ;

c) The submission to Government, from time to time, of proposals regarding the immigration quota — the final confirmation of the quotas to be reserved to the Government ;

d) The distribution of the immigration quotas among the various countries, in consultation with the Government ;

e) The selection of immigrants within each quota, insofar as they belong to such categories as Chalutz and Labour Immigration. (Not included are : Capitalists, dependants of residents of the country, students of the educational institutions in the country, experts, etc., who will receive their permits from the Government of Israel);

f) The organising of Aliyah and the transportation of the immigrants to the shores of Israel.

2. *Department for the Absorption of Immigrants* : The care of the immigrants will be vested in the hands of the Zionist Organisation which will provide the necessary funds.

A Department for the Absorption of Immigrants shall be set up which will work in cooperation with the Government.

3. *Colonisation Department* : To deal with new settlement activities, such as previously included within the scope of activities of the Colonisation Department of the Jewish Agency.

4. *Children and Youth Aliyah Department* : Comprising all the activities both in Israel and abroad.

5. *Economic Department:* Its tasks shall include :

a) Mobilisation of private capital for investment in the country ;

b) The supply abroad of information relating to economic matters in the country ;

c) Propaganda abroad for the dissemination of Israel products ;

d) Encouragement and organisation of tourism.

6. *Department for the Development of Jerusalem.*

7. *Treasury Department.*

8. *Department for Public Relations.*

9. *Organisation and Information Department* : To comprise matters of Zionist information and propaganda.

10. *Youth and Hechalutz Department* : To include Chalutz training.

11. *Department for Educational and Cultural Activities in the Diaspora.*

12. *Sub-Department for Jewish Affairs in the Middle East* (In conjunction with the Immigration and Organisation Departments).

B. Subsidiary Institutions

The Zionist Executive shall retain its interests in its subsidiary institutions (as well as in those of the Jewish Agency), such as : The National Funds, the Banks, the Hebrew University, the Hebrew Technical College, the "Bizur" Company, "Idud" Company, Palestine Land Development Company, P.A.S.A., "Zim" Navigation Company, "Tephachot" Company, Industrial Fund, Agricultural Fund, Housing companies, etc.

C. Funds and Campaigns

1. The General Council resolves that in view of the present emergency a special arrangement shall be made in respect of the campaigns of the National Funds for the year 5709 (October, 1948 — September, 1949), as follows:

a) In the United States, Great Britain and Canada, where United Campaigns are in existence, Keren Kayemeth and Keren Hayesod shall continue under the same arrangements as existed in the past, and the basis of distribution of the proceeds between the two Funds shall remain as hitherto. The Keren Kayemeth shall continue its traditional collections, and the integrity of the Keren Kayemeth and the Keren Hayesod shall be fully maintained.

b) In all other countries a United Emergency Campaign shall be held solely for the year 5709 for the following purposes : Emergency needs, Keren Kayemeth, Keren Hayesod and Youth Aliyah.

The Keren Kayemeth shall continue its traditional collections, irrespective of its income from the emergency campaign.

c) All other campaigns recognised by Congress and not included in the United Emergency Campaign shall co-ordinate their efforts in consultation with the United Emergency Campaign.

d) The foregoing resolution (c) shall not apply to Eretz Israel where special arrangements shall be made for monetary campaigns.

2. The Zionist General Council recommends the resumption of the activities of the Co-Ordinating Committee for the Funds, which is composed of representatives of the Zionist Executive, the Keren Kayemeth and the Keren Hayesod.

3. The General Council emphasises the necessity of giving, in an appropriate manner, prominence to the Keren Kayemeth and the Keren Hayesod in the propaganda for the United Emergency Campaign.

D. Immigration Affairs

1. The Zionist Executive is requested to set up a Council for Immigration Affairs which shall advise the Executive on principal matters connected with immigration. The Chairman of the Council shall be appointed by the Zionist Executive.

2. The Council shall work in cooperation with the Government.

3. The Zionist Executive shall effect a reorganisation of the Commissions attach-

ed to the Palestine Offices in the Diaspora, in accordance with the Congress resolutions, and is to see to it that the authority of the Palestine Offices in all countries be upheld.

4. The General Council affirms that the highest authority in immigration affairs, insofar as they are within the jurisdiction of the Zionist Organisation, shall be vested in the Zionist Executive.

5. The selection of immigrants shall be within the exclusive competence of the Palestine Offices.

6. The Zionist General Council records the distinguished services rendered by the "Mossad Hahaapala" and recommends to the Zionist Executive that this institution shall from now on serve as one of the principal instruments for the effectuation of Jewish mass immigration into the country. The Zionist Executive shall determine the composition of this institution.

E. 23rd Zionist Congress

In virtue of Article 16 of the Constitution, the General Council resolves to convene the 23rd Zionist Congress in the summer of the year 1949 in Palestine and instructs the Executive to fix the date of the Congress.

F. Representation of "Wizo"

The Zionist General Council has taken note of the following demands presented by the Women's International Zionist Organisation "Wizo" : (a) One seat on the Zionist Executive ; (b) Adequate representation on the Zionist General Council and on all Committees of the Zionist Organisation ; (c) Representation at the Zionist Congress.

The Zionist General Council resolves to propose to the Permanent Organisation Committee to work out, in consultation with the legal advisors, detailed proposals in this regard for submission to the Zionist Congress.

The Zionist General Council recommends to the Executive to admit to its meetings, until the next Congress, a representative of "Wizo"" in an advisory capacity.

III. EDUCATION AND CULTURE

1. The Zionist General Council resolves to set up a Department for Education and Culture within the Zionist Executive in Jerusalem and to place a suitable budget at its disposal.

The tasks of such department shall be :

a) To provide Hebrew and Zionist education to the young generation in the Diaspora; to train future immigrants to Palestine for their life in the State of Israel; to consolidate the Hebrew and Zionist values among the Jewish masses in the Diaspora.

The activities shall be undertaken with the consent of the existing educational trends in the Zionist movement and in cooperation with the Jewish institutions in the various countries and other organisations active in this sphere, such as the Brith Ivrith Olamith, taking full cognisance of their activities and experience.

A Council, comprising representatives of the various existing educational trends in the Zionist movement, shall be set up by the Zionist Executive and shall assist the Department in working out the principles and the plan for cultural activities in the Diaspora.

In countries where educational and cultural activities are being maintained, the Department shall supervise and direct existing work with the view of adapting

it to the needs of immigration and to conditions in Eretz Israel.

In countries where no Hebrew schools or other cultural institutions are in operation, the Department shall endeavour to establish such institutions in accordance with conditions obtaining there and on the basis of a plan to be evolved by the above Council.

b) The Department shall look after the organisational and constitutional needs of the institutions of higher learning, and of the cultural, educational and scientific institutions which the Zionist movement has either maintained or assisted in maintaining, and, insofar as necessity arises, shall regulate the relations between such institutions and the State of Israel.

When the constitutional and structural problems of the Bialik Foundation are clarified, the Zionist Executive is requested to examine the questions relating to the attitude of the Foundation towards the Hebrew Authors' Association and to scientific and cultural institutions in Israel.

2. The Zionist General Council directs the attention of the Government of Israel and of the Zionist Executive to the importance of the activities of the Cultural Department of the Vaad Leumi, in particular among the new immigrants, and expresses the desire that this department be accorded the possibility of extending and consolidating its activities in accordance with the needs of increased immigration.

3. *The Hebrew University, Jerusalem:* The Zionist General Council is deeply gratified by the declaration of the Government of Israel regarding the Hebrew University in Jerusalem as the prized possession of the State of Israel and of the whole Jewish people.

The establishment of the Jewish State and the goal of effectuating the Zionist ideal in our own time, places additional heavy responsibilities upon the highest cultural and scientific institution of the Jewish people, necessitating both consolidation and extension of its scope. The University is charged with the task of training competent forces for the State and other institutions of the Yishuv, of raising teachers and doctors and agricultural experts, of turning out scholars and scientists of which a nation of culture, initiative and will power stands in need when it undertakes the speedy setting up of a modern state conforming to contemporary science and thought.

The Hebrew University in Jerusalem must be prepared to absorb thousands of students from all countries of the Jewish dispersion, who shall receive training in Jewish science and in general subjects, and it must set itself the aim of turning out educators, teachers and emissaries who shall go out to all parts of the Diaspora in order to revive the national spirit among the dispersed Jewish communities, and to train them for the great tasks facing them.

In the plans for the reconstruction of Jerusalem and its consolidation and development, an important place must be given to the development of the existing faculties of the Hebrew University and the establishment of new faculties and institutes, such as the School for Medicine, the Faculty of Law, an Institute for Social and Economic Research, a Research Institute for Oriental Jewry, etc.

The Zionist General Council, therefore, charges the Zionist Executive with the task of strengthening and developing the University and calls upon the Zionist movement in all countries to extend to the University generous and constant monetary support.

The Zionist General Council instructs the Executive to work out, in conjunction with the University Authorities, a pro-

posal for the regulation of the relations between the University and the Zionist Organisation, to determine the rights of the Zionist Organisation in regard to the University, and to bring its proposals before the next meeting of the Zionist General Council for consideration and decision.

IV. FINANCE AND BUDGET

1. The Zionist General Council sends its greetings to the Jews of the United States of America, Canada, South Africa, England, South America and Europe, who, conscious of the heavy responsibility which history has placed upon their shoulders, have mounted the breach in recent years and have successfully conducted the campaigns for the Funds, thus contributing in no small measure to the establishment of the State. The Zionist General Council records with satisfaction and gratitude these activities which have stood by our movement to this day, and expresses the conviction that they will continue to furnish the means to strengthen our State and to settle the masses of our immigrants.

2. The Zionist General Council expresses its highest appreciation of the management of the financial affairs of the Jewish Agency by Mr. E. Kaplan. During the fifteen years in which he held the office of Treasurer of the Executive, the budget of our movement has grown from very small beginnings to its present dimensions. The Zionist General Council expresses its hope that Mr. Kaplan will extend his cooperation to the new Executive and will place his vast experience at its service.

3. The Zionist General Council instructs the Executive to see to it that a draft budget for the year 1948/49 be submitted to the Permanent Budget Committee early in September, to enable the Committee to discuss and decide upon it in good time. Such budget shall take into account the tremendous needs arising out of the establishment of the State, so as to enable us to bring in large numbers of Jews from all over the world, to carry out large-scale agricultural colonisation, to create industries, to absorb immigrants and to provide for the physical and cultural needs of the State and the people.

4. The Zionist General Council authorises the Permanent Budget Committee to settle all outstanding financial matters between the Jewish Agency and the Government of Israel, in cooperation with the Executive and representatives of the Government of Israel.

The Permanent Budget Committee shall see to it that all branches of activity, which have up to now received budgetary allotments from the Jewish Agency and whose continuance by the Zionist Executive is deemed imperative, shall continue to receive their funds, until agreement is reached on the question whether the Government of Israel or the Zionist Organisation will cover these budgetary needs in the future.

5. a) The Board of Directors of Keren Kayemeth shall prepare its budget for 5709 on broad lines and submit it to the Permanent Budget Committee for consideration and decision.

b) The Board of Directors of Keren Kayemeth shall be free to work out the details of the budget within the framework approved by the Permanent Budget Committee.

c) In consideration of the fact that the funds of Keren Kayemeth are dedicat-

ed solely for the redemption of the land, the Zionist General Council stipulates that any funds, which the Permanent Budget Committee might demand to be earmarked from KKL income for urgent emergency needs shall be given in the form of loans.

d) This arrangement holds good for times of emergency only and is limited to the year 5709. It shall not serve as a precedent for the future.

6. The Zionist General Council extends its greetings to the Yishuv who, in addition to the monies raised for the National Funds and the special emergency funds, have provided the Jewish Agency and the State with the first national loan of over five million pounds. The Zionist General Council calls upon world Jewry to follow the initiative of the fighting Yishuv by launching a national loan commensurate with the demands of this fateful hour, and makes it incumbent upon the Executive to work out immediately plans for carrying through this loan in all countries. The Council calls upon world Jewry and their leadership to mobilise all their resources so as to guarantee the success of the financial drives and the loan undertaken by the Zionist movement, on which depends the victory and the very existence of the State of Israel.

V. JERUSALEM

1. Until the political status of Jerusalem is finally decided upon, a special Department for the Development of Jerusalem shall be set up under the direction of one or two members of the Executive.

A local administration shall be set up in Jerusalem, of competence commensurate with the importance of the Metropolis, on which shall be represented all the public bodies responsible for the fate of the city.

2. The Zionist General Council authorises the Executive to appoint a committee, composed of five members (on a parity basis), to work in conjunction with the Department for the Development of Jerusalem.

3. The Geenral Council accepts in principle the programme of work submitted by the Jerusalem Commission and transmits it to the Department for the Development of Jerusalem as material for action and effectuation.

VI. MISCELLANEOUS

Israel Maritime League

The Zionist General Council has heard of the manifold activities of the Israel Maritime League and considers it important for the Zionist Organisation to give encouragement and assistance to the work of the League in all countries.

Council for Aviation

The Zionist General Council has taken note of the fruitful activity of the Council for Aviation and appeals to all sections of the Zionist Organisation to lend their support to its enterprises.

"Yad Vashem"

Referring to the resolution adopted in the matter of "Yad Legolah" by the World Zionist Conference in London, the Zionist General Council instructs the Executive to examine the methods of work of "Yad Vashem" and the manner of assistance extended to this undertaking by the Executive.

VII. ELECTIONS

1. *The Executive*

In place of the following Members of the Executive who tendered their resignation: David Ben-Gurion, Dr. F. Bernstein, Rabbi J. L. Fishman, Yitzchak Gruenbaum, Mrs. Golda Meyerson, Moshe Shapiro, Moshe Shertok, the following were elected :

Dr. Israel Goldstein
Meir Grossmann
Zvi Lourie
Levy Szkolnik
Yitzchak Werfel
Jacob Zerubavel
Baruch Zuckerman

The following were elected Deputy Members :

Yehuda Braginsky
Dr. A. Schechtman.

Rabbi Leon Gelman was elected as Adviser to the Executive in the United States.

2. *Presidium of the Zionist General Council*

In place of Messrs. Meir Grossmann, Jacob Zerubavel and Baruch Zuckerman, Members of the Presidium who were elected to the Executive, the following were elected Members of the Presidium:

Zalman Aharonowitz
Dr. Aryeh Altmann
Israel Idelson.

DISTRIBUTION OF PORTFOLIOS

The new Executive assembled for its first meeting in Jerusalem on September 9, 1948, when the portfolios were distributed among the members, as follows :—

Members of the Executive:

- *E. Dobkin* : Organisation, Zionist Information, Youth and Hechalutz;
- *Rabbi Z. Gold* : Development of Jerusalem;
- *Dr. I. Goldstein* : Treasury;
- *H. Greenberg* : Education and Cultural Activities in the Diaspora (a special arrangement will be in operation until his arrival in Palestine);
- *M. Grossmann* : Economics;
- *E. Kaplan* : Without portfolio;
- *M. Kolodny* : Children and Youth Aliyah ;
- *B. Locker* : Chairman of the Jerusalem Executive, and Public Relations ;
- *S. Z. Shragai* : Without portfolio ;
- *L. Szkolnik* : Agricultural Settlement and Economic Institutions ;
- *Y. Werfel* : Immigration and Housing;
- *I. Zerubavel* : Jews in Middle East Countries.

Deputy Members of the Executive :

- *Y. Braginsky and Z. Herman*: To take joint charge of the Department for the Absorption of Immigrants.
- *Mr. E. Dobkin* to serve as head of the administration of the Jewish Agency in Jerusalem.
- *Mr. Z. Herman* to serve as Deputy in the Youth and Hechalutz Department.
- *Mr. Y. Braginsky* to serve as Deputy for the Department of Immigration and Housing, in matters relating to the institution previously in charge of Haapala.

Winding-up Address by M. Shertok

at the last meeting of the Actions Committee (2.9.48).

Friends! I am not complying with the chairman's request to deliver a farewell speech, though myself and some of mv friend who are now leaving the Executive, are concluding a period of fifteen years' active service in the World Zionist Organisation, being at the close of an era during which they frequently appeared before the Zionist Actions Committee in order to report to and invite criticism from the body to which they were directly responsible. I am not going to make a farewell speech, because we are not taking leave of the Zionist Movement. We and the whole movement with us are entering upon a new phase of Zionist activity involving a reshuffle of relationships inside the movement.

The present session of the Actions Committee which, by its duration and difficulties, is significant and symbolic of the great upheaval in our lives, has suffered from two grievous disadvantages: first — the troubles besetting the transition from one regime to another — from the Zionist Movement which meant everything to us, to a movement now entering upon a new phase, closely linked with the existence of an independent state in Erez Israel. — Second: the difficulty of adapting ourselves to the new balance of power prevailing amongst us.

I am sure that as we shall proceed on our way and this meeting will be viewed retrospectively, the hardships and troubles of these days will be blurred in our memory and the achievements alone will remain. And these are our achievements: As regards common responsibility and active participation in the direction of affairs. we are, as an organisation, leaving this meeting much more united than when we first came here, and that in spite of the bitterness, hardships and complications involved, to the last moment, in the attainment of these aims. The fact, that for the first time in our generation, a Zionist Executive has been set up in which all tendencies of the movement are represented without a single exception, accepting joint responsibility, is a boon which we owe to the creation of the State. The establishment of the State has increased our unity, strengthened mutual ties and heightened our sense of responsibility. The creation of the State has instilled a new feeling of unity into the whole Jewish people and has given fresh content to Jewish life all over the world. It has found expression in the unitv achieved after all those ordeals and tribulations.

The Zionist Organisation is now confronted with huge tasks by the struggle and the process of creation. These functions will be fulfilled by it within the framework of Jewish independence in Erez Israel. The powerful instrument forged bv Herzl when he convened the First Zionist Congress, which helped us create, build and fight during all those decades, has led to the creation of a new machinerv compelling us to redistribute our forces.

The new machinery has not come to replace the old one. One is supplementing the other. The old machinery not only remains in motion, but must be given fresh impetus so as to enable it to fulfil its mission of strengthening the new movement. We must distribute our forces in harmony with these two institutions. But the work we shall have to undertake from

now on, will have to be much more comprehensive and unified than anything done up to now. I wish we would, at the end of this session, part with the feeling that this new unity which we have achieved, the new responsibilities incumbent upon us. will help to erase the last vestige of mutual distrust and suspicion among ourselves; and to eliminate it not only through a closer understanding, but also through a constructive effort, the cleanliness of our work and the purity of our hearts, and wholehearted devotion to the cause of our nation.

Printed in Jerusalem, Israel "Ahva" Press, Jerusalem

VOL I No. 9 (B).

13 מאי, 1948

„ציינס" נייעס ביולעטין

• • • • • • • • •

הערבערט לעהמאן פאר אידישער מלוכה, נעגן

יעטוועדער קאפיטולאציע

ניו יארק, (ציינס). - אין א לייט-ארטיקל אין נעכטיגן „ניו יארק פאסט" גיט איבער דער שעף רעדאקטאר פון דער צייטונג, דער באקאנטער אמעריקאנער פובליציסט טהאקערי א דערקלערונג, וועלכע דער געוועזענער גובערנאטאר פון שטאט ניו יארק, האט געמאכט ביי אן אויפנאמע צום געבורטסטאג פון פרעזידענט פון „יונייטעד דזשואיש אפיל" אין אמעריקע, הענרי מארגענטוי. לעהמאן האט דערקלערט, אז ארויסגייענדיג פון ווייסן הויז פאריגע וואך, נאך זיין געשפרעך מיט פרעזידענט טרומאן האט ער פאר די צייטונגס-לייט ניט ווי געהעריג אונטערגעשטראכן אין וואס ער נייט זיך פאנאנדער מיט דער איצטיגער אמעריקאנער פאליטיק לגבי ארץ ישראל. דערביי האט לעהמאן דערקלערט: „איך בין פאר שלום און אפילו פאר א וואפנשטילשטאנד אויב דאס דארף זיין אן ערליבער וואפנשטילשטאנד. איך בין אבער קאטעגאריש נעגן יעטוועדער קאפיטולאציע. אין די אלע פארשלאגן וועלכע די אמעריקאנער רעגירונג האט ביז איצטער געמאכט, זע איך ניט קיין אנדער זאך ווי נאר א פארשלאג צו קאפיטולירן. אין איינציגע טעג ארום וועט אנטשטיין די אידישע מלוכה אין ארץ ישראל. די פאראייניגטע שטאאטן דארפן זאפארט אנערקענען די אידישע מלוכה, אראפנעמען דעם עמבארגא אויף וואפן פאר „אירע פארטיידיגונגס קרעפטן און נעבן איר א פולע אונטערשטיצונג."

אזוי ארום האט לעהמאן קלאר געמאכט פאר דער עפענטליכקייט זיין ווירקליכע שטעלונג אין דער ארץ ישראל פראגע וועלכע ער פארטרעט שוין זייט א לענגערע צייט.

די דערקלערונג וועלכע לעהמאן האט געמאכט פאריגע וואך נאך זיין קאנפערענץ מיט טרומאנען אין וועלכער ער האט זיך געזאלט אויסדריקן, אז ער איז אן אנהענגער פון א וואפנשטילשטאנד און א „טראסטישיפ" אויף א צייט פון איינינע מאנאטן איז ציטירט געווארן דורך דער גאנצער אמעריקאנער פרעסע און איז פארשטאנען געווארן ווי א ריקצוג פון זיין פריערדיגער פרא-ציוניסטישער שטעלונג, וואס ס'איז פארשטענדליך אויפגענומען געווארן מיט פארוואונדערונג און אויפרעגונג דורך דער אידישער און ניט אידישער עפענטליכקייט, איז דעריבער געקומען אין דער ריכטיגער צייט.

- - - -

Dr. S. MARGOSHES
Editor

דר. ש. מארגאשעס
רעדאקטאר

VOL. I No. 10 (B).

14 מאי, 1948

„צינס" נייעס ביולעטין

. . . .

ניו-יארק אונטערן צייכן פון דער אידישער מלוכה

ניו-יארק, (צינס). - היינט, 14טן מאי (ה' אייר) צען אזייגער פרי ניו-
יארקער צייט, האבן אלע אמעריקאנער ראדיא סטאנציעס טראנסמיטירט די
ידיעה פון תל אביב וועגן דער לאנג ערווארטעטער פראקלאמירונג פון דער
אידישער מלוכה. די צייטונגען זיינען גלייך ערשינען מיט ספעציעלע אויס-
גאבעס וועגן דעם גרויסן פאליטישן געשעעניש. אין די הינע דיפלאמא-
טישע קרייזן האלט מען די פראקלאמאציע פון דער אידישער מלוכה פאר
דעם וויכטיגסטן ערגעבעניס אין דער אינטערנאציאנאלער פאליטיק. די
פראקלאמאציע האט אוועקגעשטעלט אין שאטן די באדייטענסטע פאליטישע ענ-
טוויקלונגען און איז די איינציגע טעמע פון געשפרעך פון טאג. דאס
אמעריקאנער ראדיא ברענגט יעדע שעה ספעציעלע באריכטן פון איר קא-
רעספאנדענטן פון ארץ ישראל. נאך פאר דעם ווי ס'זיינען אנגעקומען די
נייס פון תל אביב האט כמעט די גאנצע אמעריקאנער פרעסע היינט אין לייט-
ארטיקלען ארויסגעזאגט די מיינונג, אז די אידישע מלוכה איז א געשעע-
נער פאקט, אונטערשטרייכענדיג מיט איר אניע די הילפלאזינקייט פון די
פאראייניטע פעלקער. ווען די דאזיגע שורות ווערן געשריבן, דויערט
נאך אלץ אין לעיק סאקסעס א פרוכטלאזע דיסקוסיע אין די פארשידענע
קאמיסיעס.

היינט פיר אזייגער נאכמיטאג איז די אידישע ווייס-בלויע פאהן
אפיציעל ארויפגעצויגן געווארן אויף די געביידעס פון די ביוראען פון
דער אידישער אגענץ אין וואשינגטאן און אין ניו יארק. די אפיצי-
עלע פאהן פון דער אידישער מלוכה פלאטערט אין די פאראייניטע שטא-
טן. אויף די אידישע גאסן פון ניו יארק הערשט אן אומבאשרייבלעכע שמחה.
אלע אידישע געשעפטן, הייזער, אינסטיטוציעס, א.א.וו. הענגען ארויס אי-
דישע און אמעריקאנער פענער. די פייערונגען לכבוד דער אידישער מלוכה
וועלן דערגרייכן זייער קולמינאציע פונקט זונטאג דעם 16טן מאי אין
אוונט אויף דער ריזיגער מאסן-פארזאמלונג אין מעדיסאן סקווער גארדן
וואס נעמט ארייין 20 טויזנט פערזאן. מעגאפאנען ווערן אינסטאלירט אויף
די ארומיגע גאסן, כדי צו ערמעגליכן די מאסן פון הונדערטער טויזנ-
טער, וואס וועלן זיך פארזאמלען, אויסצוהערן די רעדעס פון דר. אבא
הלל סילווער, דר. חיים ווייצמאן, פרוי עלעאנאר רוזוועלט, מעיאר פון ניו-
יארק, וויליאם א'דווייער, הענרי מארגענטוי און דר. עמנואל ניומאן,
פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, וועלכער
וועט זיין פארזיצער פון מיטינג.

- - - -

186

PRESS RELEASE from:
JEWISH AGENCY FOR PALESTINE
16 East 66 Street
New York 21, N. Y.
RHinelander 4-4200

FOR IMMEDIATE RELEASE

JEWISH AGENCY FOR PALESTINE CALLS FOR CESSATION OF STREET COLLECTIONS HAVING TO DO WITH ISRAEL

- - - - -

New York, Jan. 24 -- Dr. Abba Hillel Silver, chairman of the American Section of the Jewish Agency for Palestine, today announced a decision of that body calling for the cessation of all street collections having to do with Israel, with the exception of the long-established, traditional annual flag and flower days of the Jewish National Fund.

In making public this unanimous action, Dr. Silver stated that letters are going forward to the various organizations which have been sponsoring such street collections, urging that they cooperate in putting the Jewish Agency's decision into effect.

Dr. Silver also urged all friends of Israel to refrain from contributing to those soliciting funds on the streets. Pointing out that "there has been widespread criticism of street collections on the part of American Jews and condemnation of this practice on the part of representatives of the Government of Israel," Dr. Silver's letter concludes: "I, therefore, hope that you will take immediate action in accordance with the decision of the American Section of the Jewish Agency and order the discontinuance of all street collections by members or representatives of your organization."

Additional communications have gone forward to the heads of the various Zionist organizations in the United States, requesting that the Jewish Agency's action be publicized in all official organs of the Zionist movement.

- 30 -

#1 - 1/24/49

PRESS RELEASE FROM:
JEWISH AGENCY FOR PALESTINE
16 East 66th Street
New York 21, N. Y.

FOR IMMEDIATE RELEASE

JEWISH AGENCY EXECUTIVE VOTES TO HOLD NEXT WORLD ZIONIST CONGRESS IN 1950

\- - - - - -

New York, Feb. 10 -- The Executive of the Jewish Agency for Palestine, meeting in plenary session, has decided that the next World Zionist Congress shall be held in 1950, rather than this year. This was announced today by Mr. Berl Locker, chairman of the Jerusalem Section of the Jewish Agency, who is presiding at all sessions of the current discussions.

Mr. Locker also announced decisions to hold the next plenary meeting of the Executive at the end of April, 1949 in Israel and the next meeting of the General Council of the World Zionist Organization (the Actions Committee) at the beginning of May, 1949, also in Israel.

Participating in the current deliberations of the Jewish Agency Executive are its two chairmen -- Dr. Abba Hillel Silver, chairman of the American Section, and Mr. Locker -- and the following Executive members: Professor Selig Brodetsky of London, Mr. Leon Gellman of the American Section, Rabbi Wolf Gold of the Jerusalem Section, Dr. Nahum Goldmann of the American Section, Dr. Israel Goldstein of the Jerusalem Section, Dr. Hayim Greenberg of the American Section, Mrs. Rose Halprin of the American Section, Mr. Zvi Herman of the Jerusalem Section, Mr. Eliezer Kaplan, Minister of Finance of Israel, Mr. Zvi Lurie of the American Section, Dr. Emanuel Neumann of the American Section, Dr. Joseph Schechtman of the American Section, Mr. A. Z. Shragai of the Jerusalem Section, Mr. Y. Werfel of the Jerusalem Section, Mr. Baruch Zuckerman of the American Section and Mr. Y. Zerubavel of the Jerusalem Section.

The plenary discussions of the problems of immigration, land settlement and finance now confronting the World Zionist movement are continuing at the offices of the American Section, 16 East 66th Street, New York City

#3 - 2/10/49

AMERICAN JEWRY AND THE ESTABLISHMENT OF THE JEWISH STATE

Address delivered by Dr. Israel Goldstein, Treasurer of the Jewish Agency, at the Living Newspaper, Mograbi Hall, Tel Aviv, April 29, 1949.

* * * * * * * * * * *

(ZINS) No amount of credit awarded to Jewish communities elsewhere in the world can ever dim the supreme contribution which was made by the Jews who lived here, fought here, and by their wisdom, their courage and their blood converted a U.N. paper decision into a functioning reality.

Nevertheless, it will be good for the Jewish State and for the Jewish people if at every anniversary of "Medinat Israel" it will be recalled that not only the Jews, who lived and fought in Palestine but the entire Jewish people had a part, though a less decisive one, in the establishment of the Jewish State. This includes the D.Ps. whose misery, homelessness and rejection by the Mandatory Government from the shores of the Jewish national home was a dramatic and powerful prod to conscience of the nations assembled to consider the future of Palestine. It includes Jewries everywhere, who helped with money and with approaches to Government circles first and foremost among them, the Jews of America. It would seem that American Jewry was Providentially appointed, nurtured and favored for this purpose, - one large, strong, free Jewry left in a time of decline and devastation for the Jewries of the Old World.

If it is considered that the Jewish State began to be established in the period since the Balfour Declaration, and was capable of of being established because of the economic foundations laid by the Keren Hayesod and the Keren Kayemet, then the economic contribution of the Jews of America through gifts and investments has been a significant factor. I assume however, that we are thinking of more recent history tonight.

I am not sure that the contribution of American Jewry and especially of American Zionism to the United Nations decision of November 29, 1947 and the political events which followed are sufficiently recognized. My observations are first-hand because it was my privilege to be in and of the council which guided the activity. I wonder whether it is presumptuous to say that while the part played by the Jews of Palestine was the most decisive factor the Jewish State would not have come into existence wihout the help of American Jewry. Why was that help so significant? Because the position of the United States after World War I was a major factor in the councils of the nations.

Winning the support of the American Government for the program of a Jewish State was a battle which called for resourcefulness, courage and persistence. The battle was led by Dr. Abba Hillel Silver, It was waged by the organized Zionists of America with occasional reinforcement from other Jewish quarters. The strategy was based on the following principles:

I. In a democracy where the will of the people counts and is reflected in elections, mass pressure is more effective in determining government policy than intercessions by individuals, however highly placed. The success of the labor movement in influencing government policy was an encouraging example.

II. 600,000 organized Zionists, disciplined, driven by a sense of purpose and assigned to specific tasks in approaching American political leaders on all levels,

was capable of becoming a tremendous force.

III. In a democracy where every economic class and every racial group is a pressure group, it was also proper and consistent that the Jewish group should also seek to impress upon the American public opinion and upon the American Government, its desires preferences and its demands on behalf of the Zionist solution to the Jewish public.

The strategy was implemented by a tremendous campaign of education through the press, the platform and the radio, and with the aid also of Christian Palestine Committees. There was a struggle at first between those Zionists who believed that the easier way was to ask American public opinion to support the demand for large immigration to Palestine and to fight for the abolition of the infamous White Paper, and those Zionists who believed that the slogan of the campaign should be the more far-reaching one, the establishment of the Jewish State which if achieved would ipso facto open the gates of Palestine to unrestricted Jewish immigration. The latter prevailed.

It was a difficult struggle which faced not only the visible forces of opposition, both in Jewish circles and in non-Jewish circles, but what was more difficult to get at the invisible forces, the subtle but powerful forces in the State Department which took their line from the British foreign office, the men behind the silken curtains of diplomacy.

Persistency and resourcefulness won the day. It was a victory achieved not by any individual Jewish personalities, however illustrious they might have been, but by the Jewish masses. They impressed President Truman, a man of the people and a practical politician, whose ear was sensitively attuned to the voice of the people, and they impressed the members of Congress. No public issue ever evoked such an outpouring of letters and telegrams addressed to the political leaders in American life. This was legitimate democratic procedure.

One of the most favorable developments in the first chapter of this political effort was the change of policy on the part of important non-Zionist Jewish bodies from opposition to collaboration. The Hitler holocaust of European Jewry and the postwar disillusionments in a world which was unregenerate toward the Jew and in part seemed to have become infected with Hitlerism it had fought, and the conviction that there was no practical alternative to Palestine for the homeless masses of our people, these factorsfinally persuaded important non-Zionist bodies such as the American Jewish Committee and the Jewish Labor Committee to lend their support to the program of the Jewish State before the United Nations. The only body which remained recalcitrant was the American Council for Judaism, but its unrepresentative character and its meager size fooled no one. Thus American Jewry was virtually united behind the program of a Jewish State. In this unity there was strength. It impressed the American Congress and the American President and America became the advocate of our cause before the United Nations.

It was not a consistent advocacy. It was at times weak and fluctuating, under the pressure of the intriguers behind the silken curtains and the malevolent British Foreign Office. But at every crucial juncture Jewish mass pressure was exercised under the direction of the Zionist generalship, and it won the day. Hence the U.N. resolution of November 29, 1947, the defeat of subsequent attempts to modify or cancel that resolution and the recognition of the new State of Israel on May 14, 1948.

It sho uld be said to the credit of President Truman and a number of other leaders in American political life that while they began by heading they ended by believing. Some of President Truman's culminating acts in support of the Jewish

State, such as the de jure recognition and the extension of the Export Import Bank loan sprang from conviction as much as from expediency, for these acts came after the elections were over, elections in which, as he knew, a large portion of American Jewry did not vote for him. To keep the record straight, however, it should be said that a group of Jewish friends whom he trusted and consulted because they were loyal to him through the darkest days of his election campaign, exercised a favorable influence upon him.

There were a few critical moments during that historic sequence of events when American Zionist leaders were confronted with tests which almost daunted even some of the Palestine leaders, and they met the test. One was before November 29th 1947 when some of the men in the State Department sought to frighten the Jewish Agency representation at the UN to give up the claim to the Negev on the ground that insistence upon the Negev would jeopardize the Partition resolution as a whole. The tactic failed. Another was before May 14th 1948, when the attempt was made to frighten the Jewish Agency representation into postponing the proclamation of the Jewish State. That tactic likewise failed.

The epic story of Israel's war for independence, a war which had to be fought, alas by Israel alone, to save the U.N. decision from becoming a scrap of paper, stirred once more the heart and the purse strings of American Jewry. It was the seal upon the covenant of spiritual affinity between Israel and American Jewry.

History moves so fast and Israel's heroic war of self-defense was so overwhelming a phenomenon, that the contribution of American Jewry may be too soon forgotten. Therefore it is an act both of graciousness and of justice that as the first anniversary of Jewish Statehood is to be observed, the contribution of American Jewry is being remembered.

And now what of the future? Is the chapter of cooperation finished? Far from it. This infant state will need much help for a long time yet. It will need material help in gift dollars and in investment dollars. It will need the skills and the experience of American business methods and industrial techniques. It will need young chalutzim from America, a strong, virile youth reared in Freedom. It will need a "maylitz yosher", a friend at court to keep the American people and Government well informed on Israel and well disposed toward it.

The Jews of America will cherish the privilege of contributing to the welfare and success of the State they have helped to bring into being. And they feel amply rewarded because their own prestige has risen thanks to Israel's record in war and in peace. They feel in their own lives the illumination and the exalting influence which it was predicted Zion would bring when it was said,

"Jews everywhere will draw benefits from the new light which will shine out of Zion."

* * *

Dr. S. MARGOSHES
Editor

דר. ש. מארגאשעס
רעדאקטאר

[undated]

א מעשה װעגן חינוך

א צוקונפט-געשיכטע װאס קאָן זיך פארלױפן
א ליאדע יאר אין אמעריקע און אומעטום. -
מיט א מוסר השכל.

פון דר. ש. מארגאשעס

- - -

(צינס)- געלט--שמעלט. לאמיר בעסער רעדן װעגן חינוך. איר מײנט טאקע, געלט איז אלץ - װײל ס'האט זיך אזוי לאנג ארומגעקרינט און ארומגעריסן װעגן יו-דזשײ-אײ? לאמיר אײך זאגן, אז ניט אלץ איז געלד װאס בליסטשעט. און װי שטײט דארט געשריבן? ותלמיד תורה כנגד כולם!

הערט-זשע א מעשה, װאס איז זיך פארלאפן װעגן חינוך. צי די אידישע פרעסע האט װעגן דעם װינציג אדער גארנישט געשריבן? װײס מען דאך, אז די אמת'ע שטױנענדע פאקטן װערן כמעט קײנמאל ניט באריכטעט אין די צײטונגען. עס איז א מעשה נורא, און װער איז דא ניט פארמישט? ניו יארק און ירושלים, מיליאנערן און פאליטיקער, די סאמע בערען פון דער הײנטיגער אידישער װעלט, וישראל באמצע - אונזער חינוך פונקט אין מיטן דערין.

איר'ט דאך געהערט װעגן אונזער ח.אָ.אײ. -- חינוך-ארגאניזאציע פון אמעריקע. עקזיסטירט שױן א שאָק מיט יארן, און האט אױפגעטאן א װעלט, - שײך צו זאגן א װעלט, אבער אזױפיל װי ס'האט זיך נאר געלאזט אין דער טריפה'נער אמעריקע האט זי געטאן. און װער װײסט װאס זי װאלט נאך אױפגעטאן, װען איר פארגלוסט זיך ניט צו פארטשעפען מיט די אמת'ע, די גרױסע, די װעלט-בארימטע מחניכים פון ירושלים. נו, נו, האט זיך עטעס אפגעטאָן אין אונזער חינוך-װעלטל, און אָסור צי איך װײס מיט װאס דאס אלץ װעט זיך נאך ענדיגן.

אנגעהױבן האט זיך די מחלוקה מיט א קלײניקײט, מיט ע פעס א תלמוד-תורה-אױפזעער, װאס האט געמײנט אז ער איז באטש דער רב-הכולל. אזא טבע האבן זײ שױן די הױז-אױפזעער, אז מען לאזט זײ שאלטעװען א סך יארן מײנען זײ, אז זײ האבן אלײן אױפגעשטעלט די גאנצע געבײדע. נו, מילא, װאלט מען געקאָנט פארבײגײן דעם גאנצן ענין, װען דא מישט זיך ניט ארײן די גרױסע, די װעלט-בארימטע הינוך-ארגאניזאציע פון ירושלים.

כלומר'שט איז זי אױסן געװען בלױז, אז ס'זאל זײן ארדנונג און ס'זאל זיך ניט קריגן אין דער ח.אָ.אײ. האט געגעבן עצות פון דערװײטן, און װי א גוטע, געטרײע מאסע, און טאקע פארװאס ניט? דער חינוך פון די אידישע קינדער אין אמעריקע איז ניט נאר א לאקאלער ענין. עס רירט אָן ביז'ן בײן דעם גאנצן אידישן פאלק. װארים װער װעט אױפבױען ירושלים אױב ניט די אמעריקאנער אידן, און אױב די אמעריקאנער אידן װעלן חלילה װערן פארגרעבט - װאס װעט װערן פון בנין ציון בירושלים? אזױ איז זיך געגאנגען דער שמועס פון אנהױב אָן. מען מײנט דען דעם הױז-אױפזעער? חלילה וחס. מען מײנט בלױז שלום ושלוה אין דער ח.אָ.אײ., װאס דאס מײנט, װידער, אז אידישע קינדערלעך זאלן

ווידער לערנען תורה און אויסוואקסן גוטע אידן. אבער ס'רעדט זיך נאר אזוי.

ווען די גוטע עצות האבן ניט געהאלפן, האט זיך די ירושלים'ער חינוך-ארגאניזאציע מישב געווען, אז מיט פרעמדע הענט איז גוט קוילן צו שארן, און איז אליין געקומען צופליען קיין ניו יארק און דא האט זי זיך צעפייזערט. וואס הייסט מען וויל ניט אויספאלגן אירע באפעלן? און וואו איז נאציאנאל'ע דיסציפלין? סך הכל איז דער חינוך אין אמעריקע ניט מער ווי א פרוזדור פאר ארץ ישראל. און ווער וואגט צו שטעלן זיך קעגן דער אויטאריטעט פון דער חינוך-ארגאניזאציע פון ירושלים, וואס ציט איר מאנדאט פון דער גאנצער אידישער וועלט? און ס'איז אוועק א סדרה פון טענות קעגן די אלטע מנהיגים פון דער ח.אָ.איי., אז זיי ווייסן ניט זייער אָרט, אז זיי וואגן צו שטעלן זיך קעגן דער וועלט-פירערשאפט פון דער חינוך-באוועגונג, אז זיי זיינען ווידערשפעניגער, ברעכער פון אידישער אחדות און אפשר אפילו טארלייקענער פון דער איינהייט פון אידישן פאלק. ס'איז געגאנגען אזוי ווייט, אז איינער א ממונה פון דער חינוך וועלט-ארגאניזאציע, וואס האט אפילו קיין באָרד ניט, נאר שוואַרצע אראָפהענגעדיגע וואנצעס, האט געשריבן א בריוו אין א צייטונג, געבנדיג זיין הסכמה אויף א גאנצן פאק ליגענס, וואס איינער א פאסקוויל-שרייבער האט אויסגעלייגט אויפ'ן קאָפ פון די ח.אָ.איי. פירער. ס'איז געווען א מין הורטאוונע שמוצוואַרפערײַ, וואס דער דאזיגער מענטש האט זיך דערלויבט, אנשטאט דער לאחודים-העצע וואס אנדערע האבן אנגעפירט, יעדער אויף זיין אופן.

וואס האבן זיי, די ירושלים'ער, איינענטליך, געוואלט? - פרעגט מיך כחרם. זיי האבן געזאגט, אז פאר זיך ווילן זיי גארנישט, זיי זיינען נאר אויסן טובת הכלל און טובת החינוך, פארשטייט זיך. ס'איז אפילו געווען א יש-אומרים, אז די גאנצע קאשע איז פארקאָכט געוואָרן אַבלויז מיט איין צוועק - קודם אונטערצוגראָבן די ח.אָ.איי., טארניכטן זי, אויב ס'לאזט זיך, און אויב ניט - איבערצונעמען זי צוזאמען מיט'ן קאָנטראל איבערן אידישן חינוך אין אמעריקע. ווער ווייט זיי דארט, און ווער קאָן זאגן וואו דער אמת ליגט? ס'איז נאר פארקאנט וואסערע באדינגונגען די ירושלים'ער חינוך-ארגאניזאציע האט אויסגעשטעלט צו דער ח.אָ.איי. כדי צו באפעסטיגן דעם שלום. דאס זיינען שוין איינמאל געווען שלום באדינגונגען!

כ'זאג אייך, זינט די וועלט שטייט איז אזוינס נאך ניט געהערט געוואָרן. איי! הייסט דאך, וויפיל די גרויסע מיליאנערן פלעגן זיך מתעסק זיין מיט חינוך? איז גיב זיי א העלפט חלק אין דער פירערשאפט פון די חינוך אינסטיטוציעס - ניט אנדערש. זיי וועלן דאס דארפן זיין דער פוסק אחרון וועגן דעם, וואס און ווי אזוי צו לערנען. געהערט אזוינס? אבער דאס איז נאך ווייניג. דער הויפט פון דער חינוך-פירערשאפט מוז זיין זייערער א מענטש, א מאגנאט בן-טאגנאט. אבער דער שפיץ קומט ערשט. ווער מיינט איר דארף ווערן דער גלאוונער אנפירער פון חינוך, דער אמת'ער ווארטזאגער איבער די מוסדות און דעם אופן ווי זיי פירן זיך? איר וועט ניט טרעפן. אפילו ווען איר זאלט טראכטן טאג און נאכט וועט איר אויך ניט טרעפן. דער הניז-אויפזעער בכבודו ובעצמו, דער זעלביגער וואס צוליב אים האט זיך אנגעהויבן די גאנצע מחלוקת. נו, וואלט איר זיך דאס פארגעשטעלט?

ווי אזוי די ח.אָ.איי. האט אויפגענומען אָט די שלום-באדינגונגען פון דער ירושלימער ח.אָ. איז זיך לייכט אנצושטויסן. די ח.אָ.איי. האט געזאגט „לא" מיט א גרויסן אלף, איינגעשפארט זיך, אז ניין און ניין!

און טאקע, איך פרעג אייך ווי האט געקאָנט זיין אנדערש? זאלט איך אזיס איר זייט אויף זייער ארט - ווי וואלט איר געקוקט אויף די

ירושלים'ער און זײער האנדלונג? װי נײט מען אזוי װײט װי צו באשטײן דערויף, אז פלוני מוז דוקא זײן דער אנפירער און אלמוני דער הויפט-פירער פון חינוך-באװעגונג אין אזא לאנד װי אמעריקע? אנגענומען אפילו, אז דער אמעריקאנער חנוך איז בלויז א צװײג אויף א גרויסן בוים, אן אפטײל פון א ריזיגן אפאראט - האט שוין דער אפטײל גאר קײן רעכט ניט? און װאו איז אויטאנאמיע? און פארשטײט מען שוין גאר ניט, אז אן דער דאזיגער אויטאנאמיע, דאס הײסט פשוט אן דער מעג ליכקײט צו באשטימען װאס מ'דארף טאן אין באזונדערע, ספעציפישע אומשטענדן װי די אמעריקאנער קאן בכלל ניט געמאלט זײן קײן אידישע דערציאונג, קײן חינוך פײ אידן, װאס זאל ברײנגען װעלכע עס איז נוצן אי די אידן אין אמעריקע, אי דעם ישוב אין ירושלים אדער ערגעץ אנדערשװאו? און װאס הײסט בכלל קומען פון דער װײטן אפגעבן א פסק דין און דערװארטן אז מען זאל זיך אונטערגעבן? גוט, מיר זײנען א ײן פאלק, אבער מיר האבן דאך ניט קײן ערשט-קלאסיגע און צװײט-קלאסיגע בירגער? אדער האבן מיר?

ס'האט נארנישט געהאלפן דאס טענה'ען. די ירושלים'ער װ.א. איז באשטאנען אויף אירס. חינוך איז א גרויסע זאך. אויף תנוקות של בית הבן שטײט די װעלט, מכל שכן די אידישע װעלט! נאציאנאלע דיסציפלין איז דאס געבאט פון דער שעה. װאס איז דא צו רײדן א סך? די הויכע אידישע אינסטאנץ האט אויסגעפירט. זי איז געגאנגען נאך א שריט װײטער. זי האט צוגעגעבן נאך א באדינג צו אירע פריערדיגע באדינגונגען. זי האט פארלאנגט, אז פון הײנט אן און װײטער זאל מען אויפהערן דאװנען מיט דער אשכנזי'שער אויססשפראך און בעטן גאט נאר אין דער הברה הטפרדית. דער נוסח אשכנז קאן בלײבן, נאר די הברה מוז זײן די נאר נײע, די ירושלים'-ער. מען האט שוין אפילו אנגעהויבן פארהאנדלונגען װעגן דעם מיט די שולן און בתי מדרשים און די חסידישע קלײזלעך.

איר הערט, ס'איז ניט מער רוים און ירושלים, נאר ניו יארק און ירושלים, און ירושלים האט מנצח געװען. די גרויסע, די װעלט-בארימטע מנהיגים פון חינוך האבן אויסגעפירט זײערס.

און װאס איז מכוח דעם חינוך גופא? דא, זעט איר קאן איך אײך גאר װינציג זאגן. די גרויסע מנהיגים, װי איר װײסט, זײנען זיך פאנאנדערגעטלויגן, פונקט אזוי װי זײ זײנען זיך צוזאמענגעפלויגן, - ואיננם. און װעגן די קינדער אין די שולן, זאגט מען, אז ס'איז א ספק צי זײ װעלן קומען צוריק. זײ זײנען זיך פאנאנדערגעלאפן באלד װען די מחלוקה האט זיך אנגעהויבן און דערװײל זעט מען זײ ניט אן. אז זײ װעלן זיך אומקערן װעל איך אײך לאזן װיסן.

- - -

Dr. S. MARGOSHES
Editor

דר. ש. מארגאשעס
רעדאקטאר

[undated]

WEEKLY NEWSLETTER

GRANDIOSE CELEBRATION OF ISRAEL'S FIRST ANNIVERSARY
IS PROOF OF THE SIGNIFICANT ROLE OF AMERICAN ZIONISM

American Zionist Emergency Council arranged two celebrations in 1500 cities - 200 thousand come to celebrate in New York City -"No unlimited Jewish immigration without a free and independent Jewish State" - declared Dr. Silver.

By Observer

* * *

(ZINS) The way in which American Jewry celebrated the first birthday of the State of Israel is additional proof of the value of the Zionist Movement as an agent for the mobilization of American Jewry in the interests of Israel. More than half a million Jews gathered in meetings and outdoor public demonstrations to express their feelings on the unprecedented historic occasion. In New York alone throngs in excess of two hundred thousand crowded Madison Square Park to hear President Weizmann, Dr. Silver, Dr. Neumann, Chief Rabbi Herzog and others review the marvelous progress made by the people of Israel in their first year of Statehood. In the evening, Carnegie Hall was packed to the rafters by a distinguished audience that listened to speakers including Dr. Silver and two senators representing the great political parties of the United States, Republican Henry Cabot Lodge Jr. of Massachusetts and Democrat Paul H. Douglas of Illinois.

Meetings of a similar type, though, of course, on a smaller scale, were conducted in fifteen thousand towns and cities in all parts of the country. At all these meetings there was a liberal participation by local mayors, governors, and other public officials and by members of the Christian clergy. The celebrations were held under the auspices of the American Zionist Emergency Council, an organization comprising representatives of all Zionist parties under the chairmanship of Dr. Abba Hillel Silver.

Such a magnificent expression of United Jewish support for the young state could never have been attained without the drive of the Zionist Movement. American Jewry responded spontaneously to the appeal to show the world the strength and determination of their will to support Israel. But the form of that response, the organization of the mass meetings, the enlistment of Christian support, all took organization and hard work. To achieve concrete results in such an effort it was necessary to have a small, compact, active group with a special, obsessive interest in Israel. That group was supplied by the Zionist Movement. Without the Zionist Movement there would no doubt have been a few desultory, spar.sely attended, poorly publicized meetings. The Zionists saw to it that there was a veritable tidal wave of Jewish exuberance.

Three points were stressed at the Carnegie Hall gathering that are well worth

reiteration.

Dr. Silver introduced the first point by harking back to the beginning of the latest struggle for the Jewish State six long years ago. At that time, when he proposed a revolution calling for Jewish statehood at a meeting of the American Jewish Conference, the supreme body of American Jewry created to stand up for the rights of Jews everywhere in the world,he was attacked as an impossibilist, as an impractical dreamer. His "practical" opponents told him that by asking for everything the Jews would get nothing. They insisted instead on concentrating on short term objectives, such as repealing the British White Paper and opening up Palestine for unlimited immigration. Dr. Silver argued that Palestine would never be opened to Jewish immigration till the political control of the country was in the hands of the Jews.

Events have vindicated Dr. Silver. At present, one thousand Jews a dau are entering Israel. This historically unprecedented mass-migration is creating equally unprecedented and equally impressive problems in the political,economic, and social spheres. Only a Jewish state can cope with these problems. Only a Jewish State would permit them to arise. Thus the trend of events has confirmed the necessity of Jewish Statehood not only for the Yishuv, but for the homeless millions in Europe and the Arab countries.

The second point was made by Senator Lodge, who as Dr. Silver pointed out when introducing him, is the grandson of the author of the famous Lodge Resolution in which the United States Senate pledged full support to the building of a Jewish National Home in Palestine. He remarked that the emeregence and the achievements of the State of Israel, points to an age-old moral. Fof fifty years the idea was fought by hard headed men of the world as impractical and visionary. It was. And the moral of itse successful fulfillment is that great ideas can only be dreamed and worked out by "impractical" men, by "impossibilists", by those rare men who possess the faith that moves mountains.

The third point, the point closest to home, was made by both Senators.That point was the indispensability of the Zionist Movement and the ZOA to the continuance of an active and creative Jewish life in this country. As well-informed, sympathetic, and intelligent observers, these two gentiles are exceptionally qualified to make impartial, sound and objective judgments of the American Jewish scene. They are both agreed on the continuing value of the ZOA as a galvanizing factor in American Jewish life. As men close to the very highest circles in both the administration and the minority in Washington, they testified to the all important role of the ZOA in mustering United States Government support for the Jewish State. It is not at all impossible that without such support there would have been no Israel.

These three points sum up the lessons to be learned from the first anniversary of Israel's birthday, as seen from the vantage point of New York City, the largest and most influential Jewish city in the world, with a community of over two and a half million Jews.

* * * *

Dr. S. MARGOSHES
Editor

דר. ש. מארגאשעס
רעדאקטאר

[undated]

די נייע פארשווערונג

(װעגן די נאכװײענישן פון סכסוך אין אמעריקאנער ציוניזם)

פון דר. ש. מארגאשעס

\- - -

(צינס) מ'זאגט מיר, אז דער סכסוך אין פאראייניגטן ציון אפיל אדער, גענויער, דער סכסוך צווישן דער מאנטאר-גרופע און דער ציוניסטישער ארגאניזאציע פון אמעריקע אינעווייניג אין ציון אפיל, איז שוין פאריבער און מ'קאן זיך נעמען פאר אנדערע זאכן - און איך וויל גלויבן. איך ווייס, אז ס'איז געשלאסן געווארן א שלום-אפמאך, און איך האב דעם טעקסט פון דעם אפמאך געלייענט פונקט ווי אנדערע האבן דאס געטאן, און איך בין דערפאר גוט באקאנט מיט זיין אינהאלט. און איך ווייס אז דער מאנטאר-אויפשטאנד קעגן דער ציוניסטישער ארגאניזאציע פון אמעריקע האט נישט דערפירט צו קיין רעוואלוציע אין אמעריקאנער ציוניזם; אז אין דער פארוואלטונג פון די ציוניסטישע פאנדן אין אמעריקע איז אלץ געבליבן ביים אלטן, און די „אויפשטענדלער" האבן גארנישט אויסגעפירט. מיר איז אויך באוואוסט, אז די מאנטאר-גרופע האט אין דער לעצטער מינוט אויפגעגעבן אירע אלע פלענער צו רופן א באזונדערע קאנפערענץ, וואס האט געזאלט פראקלאמירן א קאנקורענץ-פאנד קעגן דעם פאראייניגטן ציון אפיל, ברעכנדיג דערמיט דעם פאראייניגטן אידישן פראנט פאר ארץ ישראל.

איך ווייס אלצדינג. איך בין נישט קיין „גרינער" אין ציוניסטישע ענינים. אבער אפשר צוליב דעם טאקע איז מיר דאס הארץ שווער. איך וואלט שטארק וועלן גלויבן, אז מיר זיינען פטור געווארן פון דעם מאנטאר-סכסוך, אבער ס'גלויבט זיך פארט נישט. דער מאנטאר פארמעסט קעגן דער יו-פי-איי איז דערוויל טאקע דורכגעפאלן, אבער איך האב שטארק מורא, אז דער פארמעסט קעגן דעם אמעריקאנער ציוניזם און באזונדערס קעגן דער ציוניסטישער ארגאניזאציע פון אמעריקע איז ווייט נישט אויפגעגעבן געווארן, ווייל סוף כל סוף האנדלט זיך דא נישט בלויז וועגן מאנטאר'ס שטעלע - כאטש א שטעלע וואס צאלט 40 טויזנט דאלאר א יאר, גייט אויך נישט צופוס. דא האנדלט זיך וועגן א קאמבינאציע און א צוזאמענשטעל פון כוחות, וואס זייער ציל איז צו צעשטערן די גאנצע ציוניסטישע באוועגונג אין אמעריקע און צו פארכאפן דעם קאנטראל, „אין נאמען" טאקע פון ציון - איבער'ן גאנצן אמעריקאנער אידנטום, נישט מער און נישט ווייניגער. צי מאנטאר אליין וועט אנפירן מיט אט דער דאזיגער פארשווערונג איז מיר גארנישט וויכטיג. דער מענש אליין הייבט מיך נישט אן צו אינטערעסירן; און איך רעכן, מ'האט בכלל וועגן אים געמאכט א צו גרויסן צימעס. וויכטיג איז אז הינטער דער מאנטאר-גרופע באהאלט זיך א טאפעלטע פארשווערונג קעגן דעם אמעריקאנער ציוניזם, א פארשווערונג אויף דער ארץ ישראל סצענע, וואס אין איר זיינען פארמישט א גאנצע רייע וויכטיגע גרופעס און פארשוינען, און וועגן זיי זאגט דער פסוק: ובני קורח לא מתו...

קודם כל קומט די פארשווערונג קעגן די ציוניסטישע פאנדן אין אמעריקע קעגן דעם קרן היסוד און דעם קרן קימת. די מאנטאר-גרופע רעדט כלומרשט וועגן „רעפארמען" אין דער פארוואלטונג פון די

דאזיגע צװײ ציוניסטישע הױפּט-פאנדן, אבער װאס זײ איז באמת אױסן,
איז אײנגאנצן צו פארניכטן די דאזיגע צװײ פאנדן. סוף כל סוף זײנען
דאך די דאזיגע צװײ גרױסע געלטע ציוניסטישע פינאנציעלע אינסטיטוצ-
יעס װאס װערן פארװאלטעט פון ציוניסטן פאר ציוניסטישע צװעקן, דער
עיקר פאר בנין הארץ. דאס אלץ ניט צו חשיבות דער ציוניסטישער באװעג-
גונג אין אמעריקע, פון װעלכער די מאנטאר-גרופּע װיל פּטור װערן. די
דאזיגע באװעגונג שטײט איר װי א בײן אין האלז. װעט מען אבער אונטער-
גראָבן און אפּװישן דעם קרן היסוד און קרן קימת, װעט שױן לײכטער זײן
צו גראָבן א גרוב פאר'ן אמעריקאנער ציוניזם. די מאנטאר-לײט, װאס א
חוץ אמאליגע. גוטע, געטרײע ציוניסטן, שליטן זײ אױך אײן א סך אלטע,
פארביסענע ניט- און אנטי-ציוניסטן, האבן ניט קײן שום יראת הכבוד
פאר דער ציוניסטישער געשיכטע און פאר דער גרױסער געשיכטליכער ראלע,
װאס די צװײ ציוניסטישע פאנדן האבן געשפּילט אין דעם אױפבױ פון אי-
דישן לאנד און פון דער צוגרײטונג צו דער אידישער מלוכה. אין נאמען
פון כלומר'שט „עפישענסי" זײנען זײ גרײט צו דערמארדן די צװײ גרױסע
פינאנציעלע ציוניסטישע אינסטיטוציעס. איך הער זאגן, אַז הענרי מאָר-
גענטױ, נאך זײן צוריקקער פון ארץ ישראל, איז געװארן ^איבערצײגטער
קעגנער פון קרן היסוד און קרן קימת. ער װיל גאר האבן א נײעם אלגע-
מײנעם פאנד, װאס זאל ליגן אין גאר גאנץ אנדערע הענט, און ס'איז א
סוד פאר גאנץ פראַד, אז הענרי מארגענטױ און די הענרי מאנטאר-גרופּע
זײנען זײער נאענטע מחותנים . . . גאנץ פשוט, מ'איז גרײט צו פארניכ-
טן די ציוניסטישע פאנדן, אבי אױך אזא אופן ארױסצורײסן פון די הענט
פון זײערע בױער, די אמעריקאנער ציוניסטן און די ציוניסטישע ארגא-
ניזאציע אין אמעריקע.

אבער די דאזיגע פארשװערונג קעגן די ציוניסטישע פאנדן איז
בלױז א טײל פון א גרעסערער פארשװערונג אויף דער אמעריקאנער סצענע.
זי איז געצילט ניט נאר קעגן דעם אמעריקאנער ציוניזם און זײן אײנפ-
לוס, נאר אױך קעגן דער זעלבסטשטענדיקײט פון אמעריקאנער אידנטום.
דא גײט גאנץ פשוט אין דעם צו פארכאפּן די הגעמאָניע איבער'ן אמערי-
קאנער אידנטום און צו באזײטיגן די השפּעה פון די ציוניסטישע ארגא-
ניזאציעס, פאר װעלכע מ'ציטערט איצטער אימת מות. אזױ װי א מורא האט
טױזנט אױגן, זעט די אידישע האלבע און גאנצע אסימילאציע אין אמע-
ריקע טױזנט-פאך די געפאר, אז די ציוניסטן װעלן באפעסטיגן זײער אײנ-
פלוס אױף די אידישע מאסן, און עס קאָן נאך קומען דער טאג, װען זײ
װעלן װערן דער הערשענדיגער כוח איבער'ן אמעריקאנער אידישן לעבן. כדי
דאס צו פארמײדן, מוז מען צונעמען בײ די ציוניסטן דעם שם המפורש,
װאס איז דער סוד פון זײער כוח, נעמליך - ארץ ישראל. און אזױ איז
די אידישע האלבע און גאנצע אסימילאציע אין אמעריקע דערגאנגען צו
דעם משונה'דיגן פּלאן פון װעלן שלאגן און דערשלאגן דעם אמעריקאנער
ציוניזם דורך ארץ ישראל! אױב, אין אנדערע װערטער, געגנון ניט- און
אנטי-ציוניסטן װעלן זיך איצטער ארױפכאפּן אױפ'ן רײטװאָגן פון מדי-
נת ישראל װאס מאכט איצט זײן טריאומף-מארש איבער גאנץ אמעריקע, װעט
מעגליך זײן צו פארקירעװען דעם װאגן אװעק פון דער ציוניסטישער באװע-
גונג און אױף דער אימעניע פון די דאזיגע, װאס פופציג יאר נאכאנאנד
האבן זײ געפירט אשטילע אדער אן אפענע מלחמה קעגן א אידיש הײמלאנד.
אױסטערליש װי דאס זאל ניט קלינגען, איז דאס אבער פארט א פאקט, אז
אין אמעריקע איז איצט אױפגעקומען א נײע גרופּירונג און קאָמבינאציע
פון כוחות, װאס מ'קאָן אנרופן די אנטי-ציוניסטישע און פּראָ-ישראל מאנ-
טע. און די דאזיגע פארטײ, װאס איר צװעק איז ניט מער, ניט װײניגער
װי צו פארכאפּן די הגעמאָניע איבער'ן אמעריקאנער אידנטום, קאָן פאר-
שטײט זיך, ניט דערגרײכן איר ציל, סײדן איבער'ן טױטן קערפּער פון
אמעריקאנער ציוניזם. און אז מ'האט אזעלכע הזיבע ציל, זײנען זעלבסט-

פארשטענדליך, שוין אלע מיטלען כשר, און אומזיסט-אויסנעדרוקטע מחי-
לוקת'ן אין דעם יו-פי-אײ און די פארניכטונג פון די ציוניסטישע
פאנדן - אודאי און אודאי.

אינטערעסאנט און ווײטאגליך ביס גאר איז דער פאקט, אז צו דער
דאזיגער קאמפײנאציע פון אנטי-ציוניסטישע כוחות, וואס האבן זיך פאר-
מאסטן אזוי חזיך קעגן דאנצן אמעריקאנער אידנטום, זײנען צוגעשטאנען
עלעמענטן אי אין דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, אי אין
דער רעגירונג פון ישראלץ עס איז טאקע ניט לאניש און זיכער ניט-
ציוניסטיש מצד יענע עלעמענטן צו מאכן יד-אחת מיט דער האלבער און
גאנצער אידישער אסימילאציע אין אמעריקע, אבער אונזערע אלטע חכמים,
וואס זײנען זיכער געווען גרויסע קענער פון דער מענשליכער נאטור, האבן
שוין לאנג צוריק אײנגעזען, אז אהבה והשנאה מקלקלת את השורה! אזוי
גרויס איז אין געוויסע קרײזן, אי אין אמעריקע, אי אין ישראל, די
קנאה-שנאה צו דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע און איר פי-
רערשאפט, אז זי פירט די דאזיגע שנאה צו ציוניסטישע פארבינדונגען
מיט שונאי ציון. אזוי, למשל, ווײס מען, אז די איצטיגע אפאזיציע אין
דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, וואס רופט זיך „קאמיטעט
פאר'ן פראגרעסיוון ציוניזם", שטײט שטאל און אײזן הינטער דער מאנטאר-
גרופע, באטש עס מוז קלאר זײן פאר יעדן בר דעת, אז די דאזיגע מאנ-
טאר-גרופע איז אויסן ארונטערצוזײסן דעם פרעסטיזש און די אויטארי-
טעט ניט נאר פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע פון אמעריקע, נאר פון
דער גאנצער ציוניסטישער באוועגונג. וואס אבער איז ווײניגער באוואוסט
איז דער פאקט, אז געוויסע ספא'י עלעמענטן, וואס זײנען א טײל פון דער
רעגירונג פון ישראל, האבן זיך געלאזט פארפירן פון זײער קעגנערשאפט
און שנאה צו דער סילווער-ניומאן פירערשאפט אין אמעריקע צו ווערן קנע-
פל שבקנעפל מיט דער מאנטאר-גרופע. אזוי, למשל, האט די ארץ ישראל
דיגע פרעסע אנגעוויזן דערויף, אז עס איז פאראן א פעסטער גרונט צו
גלויבן, אז אליעזר קאפלאן, געוועזענער קאסירער פון דער אידישער אגע-
נטור און איצטיגער פינאנץ-מיניסטער אין דער ישראל רעגירונג, שטײט
הינטער מאנטאר'ן און זײן גרופע אין די פאראײניגטע שטאאטן. עס איז
קײן סוד ניט, אז א סך ציוניסטישע פירער אין אמעריקע האבן זיך גע-
בעטן בײ אליעזר קאפלאנ'ען, אז ער זאל אפרופן מאנטאר'ס אנגריף אויף
דער יו-פי-אײ און אויפ'ן אמעריקאנער ציוניזם - אבער אן דערפאלג.
אין דער זעלבער צײט האט אליעזר קאפלאן אנגעטרויט מאנטאר'ן, וואס איז
געשטאנען אין אן אפענער מלחמה קעגן דער אמעריקאנער ציוניסטישער
באוועגונג, מיט דער זײער וויכטיגער און פארטרויליכער מיסיע. צי אלי-
עזר קאפלאנ'ס אידעאלאגישע אײנשטעלונג האט א סך געהאט צו טאן מיט
זײן איצטיגער פארבינדונג מיט דער מאנטאר-גרופע, ווײס איך ניט. דער
סאציאליסט קאפלאן געהערט בכלל צו די מינימאליסטן אין דער ציוניס-
טישער באוועגונג, ווען עס קומט צו פארמעסטן זיך מיט דער גרויס כורזשו-
אזיע און מיט די תקיפים פון דער וועלט. אבער איך בין זיך משער, אז
זײן פסיכישער אײנשטעל און באזונדערס זײן פארטײאישע קעגנערשאפט צו
דער איצטיגער פירערשאפט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמע-
ריקע האט שוין גאר געהאט א סך צו טאן מיט זײן באציאונג צו דער מאנ-
טאר-גרופע און דעם סכסוך אין דעם אמעריקאנער ציוניזם.

די אונטערשטע שורה איז, אז ווי מ'זאל ניט קוקן אויף דעם אפמאך
צווישן דער ציוניסטישער ארגאניזאציע און דער מאנטאר-גרופע אין דעם
יו-פי-אײ ענין - צי ווי אויף א וואפנשטילשטאנד צי ווי אויף אן איבער-
רײס אין א לאנג-פארצויגענער מלחמה - אײן זאך איז זיכער: די געפארן
וועלכע די מאנטאר גרופע טראגט מיט זיך, ניט נאר פאר דעם אמעריקא-

נער ציוניזם, נאר פאר׳ן נאנצן אמעריקאנער אידנטום, זיינען נאך ווייט
ניט פאראייבער. עס איז ניכער אנצונעמען, אז אנשטאט די דאזינע גע־
פארן זאלן ווערן קלענער און פארשווינדן אין דער נאענטער צוקונפט,
וועלן זיי וואקסן און ווערן דראענדער מיט׳ן פארלויף פון דער צייט. סיידן־
סיידן די ציוניסטן פון נאר דער וועלט, - און דא האב איך אין זינען
אויך די ציוניסטן וואס שטייען איצטער אין דער אפאזיציע צו דער ציוני־
ניסטישער ארגאניזאציע פון אמעריקע, און די חשוב׳ע עלעמענטן אין
דער ישראל רעגירונג, - וועלן, פארגעסענדיג זייערע חלוקי דעות, זיך
צוזאמענעמען און מיט א דרינגער אנשטרענגונג באקעמפן און באזייגן
די נייע, גרויסע געפאר, וואס איז אויפגעשטאנען קעגן זיי אלעמען.

- - -

Dr. S. MARGOSHES
Editor

דר. ש. מארגאשעס
רעדאקטאר

[undated]

דאס יאר תש״ח -- קאמף פאר דער אידישער מדינה

קורצער איבערזיכט פון גרויסער תקופה -
ווי אזוי און דורך וועמען ס'איז געפירט
געווארן דער קאמף פאר דער אידישער מלוכה.

פון מ.צ. פראנק
- - -

א.

(ציינס) דאס גאנצע יאר תש'ח איז געווען דאס יאר פון דער אידישער
מדינה. די שטילע צערעמאניע וואס איז פארגעקומען אין דעם שטאטישן
מוזי" אין תל-אביב דעם 14טן מאי (ה' אייר) איז געווען דער הויך-פונקט
פון א היסטארישער עראייגעניס וואס האט זיך געצויגן א גאנץ יאר - אומ-
געפער דאס גאנצע יאר תש'ח.

ווען דאס יאר תש'ח האט זיך אנגעפאנגען, דעם 15טן סעפטעמבער
1947, איז שוין פארעפענטליכט געווארן דער באריכט פון דער ספעציעלער
קאמיסיע פון די פאראייניגטע פעלקער מיט א רעקאמענדאציע פון דער מערה"ט
צו צוטיילן ארץ ישראל אויף צוויי זעלבסטשטענדיגע מלוכות - איינע א
אידישע, איינע אן אראבישע. ביים אנפאנג אידישן יאר האט זיך צוזאמענגעקומען
די זיצונג פון דער אלגעמיינער אסעמבליי אין פלאשינג מעדאוס,
און ד"ר אבא הלל סילווער האט, אין נאמען פון דער אידישער אגענטור
און פון דער מערה"ט פון דעם אידישן פאלק איבער דער גאנצער וועלט,
געזאגט די פאראייניגטע פעלקער אז די אידן נעמען אן דעם פלאן אלס א
לעצטן פרידליכן קאמפראמיס.

די ענטוויקלונגען פון דעם יאר תש'ח האבן שפעטער באשיינפערליך
באוויזן אז סילווער האט אויסגעדריקט די געפילן פון דעם גאנצן פאלק
ווען ער האט געווארנט די אראבער אז אידן ווילן שלום, אבער אויב „מען
וועט אונז אטאקירן וועלן מיר האנדלען ווי יעדעס אנדער פאלק - מיר וועלן
זיך ווערן ... מיר ווערן ניט נתפעל פון פוסטע סטראשונקעס". ער האט
אויך אויסגעדריקט די סענטימענטן פון דעם גאנצן אידישן פאלק ווען ער
האט ערקלערט אז פאר אידן איז ניט גרינג אויפגעבן ירושלים, אבער צוליב
שלום וועלן זיי אננעמען אן אינטערנאציאנאלן רעזשים אין דער הייליגער
שטאדט.

פאר א גרויסער אידישער פארזאמלונג אין וואשינגטאן (א צו-
זאמענפאר פון דעם פאראייניגטן ארץ ישראל אפיל) קורץ פאר דעם 29טן
נאוועמבער, האט סילווער אויסגעדריקט דעם געדאנק אז „קיין נייע מדינה
ווערט ניט געבוירן אן בלוט-פארגיסונג" און די אידישע מדינה ווארשיינליך
וועט מוזן קעמפן פאר איר עקזיסטענץ. און, קענענדיג דעם אידישן
ישוב אין ארץ ישראל, האט ער ניט געצווייפלט אין די רעזולטאטן.

שפעטער, ווען אמעריקע האט זיך שוין אנגעהויבן וואקלען, האט
סילווער פאר דער זיכערהייטס-ראט ערקלערט: „מיר האבן גרויס דרך ארץ
פאר דער אויטאריטעט פון די פאראייניגטע פעלקער, אבער אויב זיי ווילן -

ניט אדער קענען ניט דורכפירן זייער אייגענעם באשלוס, וועלן מיר, די
אידן, אים אליין דורכפירן". און אזוי איז עס טאקי געווען.

- - -

כ.

אמעריקע האט די אידישע פאדערונג פריער געשטיצט און געבראכט
דערצו אז די מערהייט פון די פאראייניגטע פעלקער זאל דעם 29טן נאוועמ-
בער אננעמען, מיט קליינע ענדערונגען, די רעקאמענדאציע פון דער
ספעציעלער קאמיסיע. שפעטער ווען עס איז געקומען צום אויספירן, האט
זי זיך גענומען וואקלען, ביז זי האט געמאכט א פרואוו דעם 19טן מערץ
דעם באשלוס אינגאנצן אומווארפן, אבער דאס האט זיך איר ניט איינגע-
געבן און די זאך איז געבליבן הענגען אין דער לופטן. די אראבער
האבן געשפילן פייער די גאנצע צייט, די ענגלענדער אונטער א מאסקע פון
נייטראליטעט, אינטריגירט, געהעצט און באוואפנט די אראבער און אפילו
אליין אנטייל גענומען אין טעראר אקטן און אין שלאכטן געגן די אידן,
די אידן האבן זיך געהאלטן פעסט, האבן געקעמפט אונטער שווערע אומ-
שטענדן און האבן געזיגט. דער אידישער קאמף האט איבערראשט די גאנצע
וועלט און האט דערהויבן ביי די אידן פון דער גאנצער וועלט זייער זעלבסט-
ווירדע. דאס יאר תש'ח לאזט איבער א אידישע מדינה וואס די אידן האבן
אויפגעשטעלט אליין. ניט מיט די חסדים פון די פעלקער. נאר מיט אייגע-
נע כוחות. מיט אייגענער מוט און מיט אייגענע בלוט.

- - -

ג.

דעם 29טן נאוועמבער האבן די פאראייניגטע פעלקער, נאך לאנגע דע-
באטעס, אנגענומען דעם באשלוס צו גרינדן א אידישע מדינה. דעם 19טן
מערץ האט אמעריקע געפרואווט אומווארפן דעם באשלוס וועלכן זי האט אליין
שטארק געשטיצט. דעם 14טן מאי האט די אידישע פירערשאפט אין ארץ
ישראל, נאך א וואקלעניש, און טראץ די סטראשונקעס פון אמעריקאנער
באאמטע און טראץ דעם בעפארשטעהנדיגן קריג, אויפגעשטעלט א אידישע
מדינה, צום ערשטן מאל אין 1900 יאר.

די אראבער האבן אנגעפאנגען אן אומאפיציעלן קריג געגן די
אידן באלד נאכ'ן 29טן נאוועמבער און זיינען געגצליך צושלאגן געווארן
שוין עטליכע וואכן פאר דעם 14טן מאי. אין דער צווייטער העלפט פון
אפריל האבן אידן פארנומען דעם וועג קיין ירושלים, פארנומען חיפה,
יפו און אנדערע שטעדט. הונדערט טויזענדער אראבער האבן זיך שוין
געהאט צולאפן פון אידישע געגענדן.

דעם 14טן מאי האבן די אראבער פון זיבן לענדער אנגעפאנגען
אן אפיציעלן ארגאניזירטן קריג געגן די אידן. די אטאקע איז אנגע-
גאנגען אונטער דער פירערשאפט פון אראבישן לעגיאן פון קעניג אבדו-
לא וועלכער ווערט אנגעפירט פון ענגלישע אפיצירן. דער לעגיאן האט
זיך הויפטזעכליך קאנצערטרירט אויף ירושלים און האט די שטאדט באלא-
גערט. די באלאגערונג פון ירושלים אין תש'ח קען פארגליכן ווערן מיט
דער באלאגערונג פון מאדריד דורך פראנקא; סטאלינגראד דורך היטלער'ס
חיילות אין דעם לעצטן וועלטקריג. עס איז געווען א קריג פון הויז צו
הויז, פון קווארטאל צו קווארטאל.

אבדולא'ס זעלנער האט זיך איינגעגעבן צו איינעמען בלויז די
אלטע שטאדט אין ירושלים, 85 פראצענט פון ירושלים איז פארבליבן אין

אידישע הענט, כאטש די שטאדט האט שטארק געליטן. די אידן האבן געהונגערט, געדארשט און ניט געהאט קיין ליכט, אבער זיי האבן אויסגעהאלטן. ווען די אידן האבן שוין געהאלטן אין אטאקירן די אראבער פון דער ירושלים'ער אלטער שטאדט און עס האט מיט זיי געהאלטן שלעכט, האבן די גרויסע פעלקער זיך צוגעאיילט ארויפצוצווינגען א שטילשטאנד אויף א מאנאט צייט. די אידן האבן אין דעם קריג געהאט פארלוירן ווייניג טעריטאריע און געוואונען א היבש ביסל פון דער וואס איז צוגעטיילט געווארן די אראבער.

ביים סוף חודש האבן די עגיפטער ווידער אטאקירט און די אראבער האבן אין צען טעג געקראָגן גרעסערע קלעפ איידער פריער. ווידער האבן זיך די פעלקער צוגעאיילט מיט א שטילשטאנד, דאס מאל אויף א אומבאשטימטער צייט.

אין דער צייט האבן די אידן אין ארץ ישראל איינגעריכטעט זייער מדינה אלס פעסטער און פעסטער, און עס איז שוין געווארן אוממעגליך אפפרעגן איר עקזיסטענץ. ביים אנפאנג תש'ט לינט פאר די פאראייניגטע פעלקער וועלכע פארזאמלען זיך אין פאריז, א פלאן צו אנערקענען די אידישע מדינה אבער צו איינשרומפן איר טעריטאריע ווי ווייט מעגליך אזוי אז זי זאל קענען ארייננעמען וואס ווייניגער נייע איינוואנדערער. די ענגלישע און אמעריקאנער רעגירונגען האבן צוגעשטימט. די אמעריקאנער שטעלונג האלט זיך אין ענדערן צו גונסטן די אידן, די אידן האלטן זיך פעסט. דער הויפט קאמף איז ארום דעם נגב. אזוי האלט עס ביים אנפאנג פון דער יאר תש'ט.

\- - -

ד.

דאס איז געווען א יאר פון קאמף פאר דער אידישער מדינה - א קאמף אויפ'ן פאליטישן און דיפלאמאטישן געביט און א קאמף אפ'ן שלאכטפעלד און אין ארגאניזירן די רעגירונג.

צוויי הויפט פיגורן האבן זיך ארויסגערוקט אין דעם דאזיגן קאמף אין די באטרעפענדע געביטן: ד"ר אבא הלל סילווער אין אמעריקע און דוד בן-גוריון אין ארץ ישראל. סילווער, מיט דער נאענטער מיטארבייטערשאפט פון ד"ר עמנואל ניומאן, פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, האט ארגאניזירט און אנגעפירט מיט די כוחות וואס האבן געווירקט ביי די פאראייניגטע פעלקער און ביי דער אמעריקאנער רעגירונג וועלכע האט געשפילט אן אנטשיידענדע ראלע ביי די פאראייניגטע פעלקער. בן-גוריון האט אנגעפירט מיט'ן מיליטערישן קאמף אין ישראל און מיט ארגאניזירן דעם רעגירונגס אפאראט אין ישראל.

אודאי זיינען סילווער און ניומאן ניט געווען די איינציגע אויף זייער געביט, און אודאי איז בן-גוריון ניט געווען דער איינציגער אויף זיינעם, אודאי זיינען זיי ניט געווען די ערשטע דעם קאמף אנצוהויבן. אודאי האבן זיי פארטראטן ניט בלויז זיך אליין אדער א גרופע אנהענגער נאר דאס גאנצע פאלק. אבער זיי האבן אין דעם יאר תש'ח געשפילט פירענדע ראלעס - סילווער-ניומאן אין ארגאניזירן די פאליטישע כוחות פון דעם גרעסטן אידישן קיבוץ אין גלות און בן-גוריון אין ארגאניזירן דעם ישוב און פארוואנדלען אים אין א קעמפענדן זעלבסטשטענדיגן שטאט. אין די מאמענטן ווען די הויפט-געוויכט איז געלעגן אויפ'ן פאליטישן קאמף האט פאר דער וועלט ערשינען סילווער, ווען דער קאמף האט זיך אריבערגעטראגן קיין ארץ ישראל, האט זיך די וועלט צוגעקוקט צו בן-גוריון.

ביים איצטיגן מאמענט לינט דער שווערפונקט אין ארץ ישראל. אבער עס בלייבט נאך פיל ארבייט צו טאן אין ארגאניזירן דעם גלות סיי פאר פאליטישער און סיי פאר פינאנציעלער און עקאנאמישער טעטיקייט לטובת מדינת ישראל. דער קאמף איז נאך ניט אינגאנצן געוואונען.

Dr. S. MARGOSHES
Editor

דר. ש. מארגאשעס
רעדאקטאר

(undated)

די דראמאטישע צעהן טעג פאר דער פראָקלאמאציע פון דער אידישער מלוכה

ביז דער לעצטער מינוט האט מען געזוכט אפצולייגן
די פראָקלאמירונג פון אידן-שטאאט -דער קאמף הינ-
טער די קוליסן -סטראשונקעס פון וואשינגטאן אפצו-
שטעלן אידישע פינאנציעלע הילף קיין ארץ ישראל -
שערטאק'ס פליה און לעהמאנ'ס צוריקציוג.

וועבעגטליבער איבערזיכט פון ציוניסטישע נייעסן אין אמעריקע

פון א. בעקאבאכטער

ציונס) - ביז דער סאמער לעצטער מינוט ווען די אידישע מלוכה איז פראָ-
קלאמירט געווארן אין תל אביב האט מען נאך אלץ נישט געוואוסט אויף
זיכער צי די פראָקלאמאציע וועט טאקע פאָרקומען, צי זי וועט אינגאנצן
אָפגעלייגט ווערן, צי ס'וועט געפינען ווערן א קאָמפּראָמיס פארמולע צווישן
אידישער מלוכהשאפט און אונטערטעניגקייט צו אמעריקע און צו די פאר-
אייניגטע פעלקער אָרגאניזאציע אין לעיק סאקסעס. דער קאמף צווישן די
צוויי צדדים אין דער ציוניסטישער וועלט באוועגונג ווען דער צוועקמע-
סיגקייט פון דער אידישער מלוכה פראָקלאמאציע גלייך נאך דעם סוף פון
דעם בריטישן מאנדאט האט פאקטיש נישט אויפגעהערט ביז דער לעצטער
סעקונדע. נאך פרייטאג אין דערפרי דעם 14טן מאי, האבן זיך אין לעיק
סאקסעס און אין ניו יארק ארומגעטראגן סלוכן אז דער אידישער שטאאט
ווערט ערשט געבוירן ווערן דעם ערשטן אָקטאָבער און אז די פראָקלאמאציע
וו'יס וועט ארויסגעגעבן ווערן אין תל אביב פון בן גוריונ'ען וועט רעדן
וועגן עפעס א פראָוויזאָרישער אידישער רעגירונג פארשווייגנדיג אינגאנצן
דעם עניין פון אידישער זעלבסטשטענדיגקייט. ווי באקאנט זיינען די אר-
בייטער ציוניסטן געווען אויף דער זייט פון אָפליינונג פון דער אומאָפ-
הענגיגקייט פראָקלאמאציע, בשעת מזרחי, רעוויזיאניסטן און אלגעמיינע
ציוניסטן מיט דער ציוניסטישער ארגאניזאציע פון אמעריקע, אונטער
דער אנפירערשאפט פון דר. אבא הלל סילווער און דר. עמנואל ניומאן,
זיינען געווען דערפאר אז די אידישע מלוכה זאל פראָקלאמירט ווערן, ווי
ס'איז פריער באשטימט געווארן גלייך נאכ'ן סוף פון דער ענגלישן מאנ-
דאט.

די סיבה פון גאנצן סכסוך האט זיך גענומען הויפטזעכליך פון
דער שטעלונג פון דער אמעריקאנער רעגירונג צו דער אומאָפהענגיגקייט
פראָקלאמאציע פון דעם אידישן שטאאט. די אמעריקאנער רעגירונג וואס
האט שוין עטליכע מאל געביטן איר שטעלונג בנוגע צו ארץ ישראל האט
זיך געהאלטן שטאל און איין אָן איר שטאנדפונקט אז דער אידישער
שטאאט טאָר נישט פראָקלאמירט ווערן, און איז אפילו געגאנגען אזוי ווייט
צו סטראשען מיט זייער שטרענגע מיטלען אויב די פראָקלאמירונג וועט
פאָרקומען. אזוי, למשל, האט מען גענעבן שטארקע אָנצוהערענישן אין
וואשינגטאָן אז אויב די אידישע מלוכה וועט געשאפן ווערן און פראָקלא-
מירט ווערן אין ארץ ישראל וועט די אמעריקאנער רעגירונג, קודם כל,
ארונטערנעמען דעם קרן היסוד און דעם קרן קימת פון דער ליסטע פון
וואוילטעטיגע ארגאניזאציעס צו וועלכע אמעריקאנער בירגער קענען פיי-

186

שטײערן און דערנאך אראָפּציען די דאזיגע בײשטײערונגען פון די רעגי-
רונגס-שטײערן - וואס דאס וואלט געמײנט אז מיליאנען און מיליאנען דא-
לארן וואלטן פארלאָרן געגאנגען פאר דער ציוניסטישער קאסע. און צווײ-
טענס, האט מען געלאזט וויסן, אמת, גאנץ אומאפיציעל, אז אויב די ציו-
ניסטן וועלן זיך אײנשפארן און דוקא באשטײן דערויף אז דער אידישער
שטאאט זאל פראָקלאמירט ווערן וועט די אמעריקאנער רעגירונג ארויפלײגן
א פארפאט אויף דעם אריבערשיקן פון געלדער פון די פּאראײניגטע שטאאטן
קײן ארץ ישראל. זאס דאס וואלט געמײנט אז דער גרעסטער טײל פון די 250
מיליאן דאלאר , וואס די אמעריקאנער אידן קלײבן איצטער פאר ארץ יש-
ראל פארטײדיגונג וואלט נישט קאָנען באנוצט ווערן אויף וואפן פאר די
קעמפער, אויף שיפן פאר די הונדערטער טױזנטער עמיגראנטן וואס דארפן
ארײנקומען קײן ארץ ישראל, פאר קאָלאָניזאציע און הײזער בוי. און צו
הונדערט און אײן אונטערנעמונגען וואס מוזן דורכגעפירט ווערן, אויב
דער אידישער שטאאט זאָל האבן א קיום.

נעווױסע קרײזן אין דער ציוניסטישער וועלט באוועגונג האבן זיך
שטארק דערשראָקן ווען זײ האבן געהערט די דאזיגע דראָהונגען און זײנע
געווען גרײט נאכצוגעבן דער דרוק פון וואשינגטאן אויף אזוי ווײט ווי. אָפ-
צולײגן די דעקלאראציע פון אומאָפּהענגיגקײט און צו באגנוגענען זיך
מיט דער דערקלערונג וועגן דער שאפונג פון א פראָוויזאָרישער אידישער
רעגירונג. זײער טענה איז געווען אז לויט דעם פלאן פון צעטײלונג פון
ארץ ישראל וואס איז אנגענומען געווארן פון די פאראײניגטע פעלקער דעם
29טן נאוועמבער 1947, דארף דער אומאָפּהענגיקער אידישער שטאאט פראָ-
קלאמירט ווערן ערשט דעם ערשטן אָקטאבער און ניט צום סוף פון בריטישן
מאנדאט.

דר. סילווער און דר. ניומאן האבן די גאנצע צײט געקעמפט אין
דער עקזעקוטיווע פון דער אידישער אגענטור געגן דעם דעפיטיזם וואס
שטאמט פון סטראשונגס. זײ האבן אנגעוויזן אז די דאטע פון דעם ערשטן
אקטאבער וואלט געווען א גילטיגע ווען די פאראײניגטע פעלקער וואלטן גע-
האלטן אין דורכפירן דעם חלוקה-פלאן און וואלטן בכלל זיך געהאלטן אָן
די פארשידענע דאטן וואס זײנען אנגעגעבן געווארן אין דער רעזאלוציע
פון צו צעטײלן ארץ ישראל, נאר אזוי ווי די פאראײניגטע פעלקער האבן
אלײן נישט געלײגט קײן געוויכט אויף די דאטן וואס זײ אלײן האבן פעסט-
געשטעלט האט פשוט ניט קײן זין אז דער ישוב אין ארץ ישראל זאל ווארטן
ביז אָקטאָבער כדי צו פראָקלאמירן די אידישע מלוכה. דער סוף פון'ם
מאנדאט, איז אנגעוויזן געווארן, גיט אונז די היסטארישע געלעגנהײט
אויף וועלכער מיר האבן לאנג געווארט איבערצונעמען די ממשלה אין ארץ
ישראל. יעדנפאלס, איז פארלאנגט געווארן, אז די לעצטע אנטשײדונג וועגן
דער פראָקלאמאציע פון דער אידישער מלוכה זאל געמאכט ווערן אין תל
אביב און נישט אין ניו יארק.

משה שערטאק'ס פליה פון לעיק סאקסעס קײן תל אביב האט געהאט צו
טאָן מיט דער דאזיגער אנטשײדונג. ער אלײן איז נוטה געווען צו דער
אָפּלײגונג פון דער פראָקלאמאציע, און ער איז געפלויגן קײן ארץ ישראל
איבערצוגעבן דארט די שטימונגען פון דער אמעריקאנער רעגירונגס קרײזן.
א טאג פאר זײן אָפּפליען האט ער געהאט א לאנגען געשפרעך מיט'ן אמערי-
קאנער אויסערן-מיניסטער מארשאל, וואס, ווי מ'גיט איבער, האט אים
שטארק געוואָרנט געגן דער פראָקלאמאציע פון דער אידישער מלוכה, אויס-
היטנדיג זיך דערבײ פון דירעקטע דראָהונגען. מ'זאגט אז אויסערן-מי-
ניסטער מאר שאל האט אפילו אנגעוואונקען אז ער איז גרײט אויף שריט
וואס וועלן זײן גינסטיג פאר דער אידישער מלוכה אין דער צוקונפט אויב
מ'וועט אפלײגן די פראָקלאמירונג אויף שפעטער.

נעהאלפן דער אנטשיידונג פאר דער אומאפהענגיגקייט פראקלאמאציע
פונ'ם אידן שטאאט האבן צוויי וויכטיגע פאקטארן: ערשטענס, די אנטשלאס-
נקייט פונ'ם ישוב, מיט בן גוריונ'ען בראש, ניט צו פארזאמען די היס-
טארישע געלעגנהייט פאר פראקלאמירן די אידישע אומאפהענגיגקייט, גלייך
נאכ'ן סוף פון בריטישן מאנדאט. און צווייטענס, די געשעענישן אין
לעיק סאקסעס, וואס האבן באוויזן אמעריקע'ס סאכטלאזיגקייט ארויפצוצווינ-
גען אויף די פעלקער פון דער וועלט איר פלאן וועגן א טראסטישיפ אדער
וועלכע עס איז אנדערע פארם פון אן עמערגענץ-רעגירונג פאר ארץ ישראל.
די דאזיגע צוויי פאקטארן האבן אריבערגעצויגן די וואגשאל אין דער ווא-
טונג פון א שנעלער און אנטשיידענדער פראקלאמירונג פון דעם אידן-
שטאאט.

די אומבאהאלפענקייט פון דער וואשינגטאנער רעגירונג צו קומען צו
א טאלק בנוגע צו ארץ ישראל האט אויך געהאט אן אנטשיידענדע ווירקונג
אויף געוויסע איינפלוסרייכע אידישע קרייזן אין אמעריקע, וואס זיינען פרי-
ער געווען גרייט אונטערצוגעבן זיך דעם רעגירונגס דרוק און אנצונעמען
אדער דעם טראסטישיפ פלאן אדער דעם פראיעקט פאר א דריי חדשימדיגן
וואפנשטילשטאנד אין ארץ ישראל, וואס איז סוף כל סוף נישט מער ווי דער
זעלבער טראסטישיפ פלאן נאר אנדערש געשליירט. די דאזיגע קרייזן האבן
זיך איצטער אפגעשאקלט פון אלע אמעריקאנער פלענער וואס האבן באצוועקט
צו נישט צו מאכן אדער אפצולייגן די אידישע מלוכהשאפט. אזוי למשל
האט דער געוועזענער גאווערנאר פון ניו יארק, הערבערט ה. לעהמאן, וואס
איז נאך מיט צען טעג צוריק ארויסגעטראטן מיט אן ערקלערונג, נאך
זיין באזוך אין ווייסן הויז, אז ער נעמט אן דעם וואפנשטילשטאנד פלאן,
איצטער אינגאנצן געענדערט זיין שטעלונג. אין א רעדע וואס ער האט
געהאלטן ביי א באנקעט לכבוד הענרי מארגענטוי, געוועזענער פינאנץ-מי-
ניסטער פון די פאראייניגטע שטאאטן און איצטער הויפט פון דעם פאר-
איניגטן אידישן אפיל, וואס האט זיך אונטערגענומען צו שאפן היי-יאר
250 מיליאן דאלאר פאר אידישע נויטן אין איראפא און אין ארץ ישראל,
האט לעהמאן דערקלערט אז ער איז געקומען צו דער איבערצייגונג אז
קיין זאך טאר נישט אפשטעלן די שאפונג פון א אידישער מלוכה אין ארץ
ישראל. לעהמאנ'ס דערקלערונג שאפט אפ די געפאר אז אנדערע פון זיינ
קרייז און קלאס זאלן ברעכן דעם אידישן פראנט אין אמעריקע בנוגע צו
ארץ ישראל.

ביז דער לעצטער מינוט האט געפלאקערט דער קאמף פאר דער
אידישער מלוכהשאפט אין ארץ ישראל, און ווען דער קומענדיגער געשיכטע-
שרייבער וועט זיך אמאל אפשטעלן אויף דעם דר אמאטישן קאפיטעל אין דער
אידישער געשיכטע וואס האט צו טאן מיט די לעצטע צען טעג פאר דער פרא-
קלאמירונג פון דער אידישער מלוכה אין ארץ ישראל, וועט ער געדיינקען
צו גוטן די ציוניסטישע ארגאניזאציע אין אמעריקע, מיט דר. סילווער
און דר. ניומאנ'ען בראש.

- - - - -